

SEKSUAL POLITIK

transvestisme
muskelmænd

hvad er en bøsseklub?
børn og kønsroller

5. ÅRGANG NUMMER 1 FEBRUAR 1977

BLADET SEKSUALPOLITIK
STUDIESTRÆDE 18
1455 KBH. K.

- Venstrefløjen og seksualpolitik side 4
Transvestitten ejer en kvinde side 5
At gøre smerte til nydelse side 10
Alternative kvinderådgivninger side 29
Navlesnoren sidder meget fast hos drengebørn side 20
Digte side 19
Hvordan man dræber et menneskebarn side 23
Homoseksuelle pædagoger og socialarbejdere side 24
Hvad er en bøsseklub? side 15
Boganmeldelser side 31
Bogliste side 30
Petit side 28
Våde læber side 19
Kvinderkurser side 28
Huden under min hud side 31
Kays Bøsseblad side 16
Kære, røde, rare, progressive forældre side 23
Joan søstre side 26
K-klubben side 28

Redaktører:

Jeanette Schellenberg (ansv.)

Ole Nørlyng

Layout:

Karen Hilden, Geniko,

Jeanette Schellenberg

Redaktionen:

Bente Clod, Birgitte Gravesen,
Helle Jarlmoose, Christian Kampmann,

Lene Lyngsie, Finn Mikkelsen,

Ole Nørlyng, Jeanette Schellenberg

Sats:

Bladfabrikken, Nørrebrogade 18 B,
2200 N.

Tryk:

Eksskolens Trykkeri, Nørrebrogade 5 C,
2200 N.

Abonnement på bladet Seksualpolitik kan tegnes ved at indsende 25 kr. på postgiro-konto nr. 7 25 11 14 til "Bladet Seksualpolitik, Studiestræde 18, 1455 Kbh. K."

BLADET SEKSUALPOLITIK

sælges hos:

KØBENHAVN:

Københavns Bogcafe, Kultorvet 11
Boghandlen for samfundslitteratur
Reitzels Boghandel, Nørregade 20.
Informations Kiosk, Demos, Arnold
Busck, Munksgård, Pocket Bogladen,
RUC's boghandel Roskilde,
Handelshøjskolens boghandel.

ÅRHUS:

Kvindehuset, Nørregade 6
Århus Bogcafe, Anholtsgade 4

ODENSE:

Bogladen i Odense, Skt. Knuds Kirkestræ-
de 7
Husets Bogcafe, Vester Alle 15.

HILLERØD:

Bogbutikken, Sønderbanevej 16

VIBORG:

Anarkistisk Boghandel, Gothersgade 27.

BORNHOLM:

Bornholm Bogbutik, Stumpegade 1,
Rønne

ESBJERG:

Esbjerg Bogcafe, Danmarksgade 66

LUND:

Bokcafet, Skt. Petri Kyrkogatan 9

OSLO:

1. Tronsmo A6S, Postbox 6897, St.
Olavsplass, Oslo 1, tlf. 20 25 09.

STOCKHOLM:

Bokcafet Morianen, Drottninggatan 19,
og RFSL Klubb Timmy, Timmermanns-
gatan 24.

Adresser:

B.B.F. Åbenrå 33 I., 1124 København K.
Introduktionsmøder for nye B.B.F.'ere
holdes den første mandag i hver måned,
Åbenrå 33 I kl. 20.

Mandagsmøder holdes hver mandag kl. 20
i KRIM-huset på Christiania.

Forbundet af 1948: Postbox 1023, 1007
København K.

Tlf. (mand.-torsd. kl. 17-18) 01-111961
Den lesbiske bevægelse, Kvindehuset,
Prinsessegade 7, 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Rødstrømperne, Kvindehuset, Prinsesse-
gade 7, 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Mandebbevægelsen, Dronningensgade 14,
1420 København K.

RÅDGIVNING:

"Små skridt", hver mandag 18-10 i
KVINDEHUSET i København

MOTORCYKLEN FRA CHRISTIANIA:

ORDKLØVEREN

DANMARKS MEST KÆRLIGE OG
SEXEDE TIDSSKRIFT — OM CHRI-
STIANIA OG VERDENEN SET FRA
CHRISTIANIA

Udkommer hver måned.

Abonnement for 10 numre: 40,- kr.

Giro 7 249 349

"Ordkløveren"

Mælkebotten 7, Christiania

1407 København K.

Krop og seksualitet

Vi kæmper for menneskets ret til at bestemme over sin krop og dens muligheder. Alle må have lov til at vælge seksualpartnere, som de har lyst til, uanset køn, alder og slægtskab, når bare det er frivilligt og til gensidig glæde. Og alle må kunne onanere med glæde og uden skyldfølelse.

Kampen for frigørelse

Vi kæmper for at nedbryde de undertrykkende kønsroller, som kapitalismen og patriarkatet har skabt og bevaret. Vi støtter aktivt kvindens kamp mod undertrykkelse og kræver, at manden frigør sig fra sin undertrykkende rolle. Frigørelsen skal også omfatte børnene. Uden deres frigørelse er seksualrevolutionen umulig. Vi støtter de lesbiskes kamp og bøssernes kamp for frigørelse. Deres kampe er nødvendig for seksualrevolutionen og kan ikke skilles fra den.

Ned med pik-imperialismen!

Seksualrevolutionens drivkraft

Vi solidariserer os med de grupper, der kæmper for at nedbryde kapitalismen og patriarkatet. Fra den kommer seksualrevolutionens drivkraft. Det er: Lesbisk Bevægelse, Bøssernes Befrielsesfront, Kvindebevægelsen, Mandebevægelsen, Pædofilgruppen, Børnernes Befrielsesfront og Kollektivbevægelsen.

hovedpunkter

Hvad vil vi?

Vi kæmper for seksualrevolutionen. Det er ikke nok at bekæmpe den økonomiske undertrykkelse, også den seksuelle undertrykkelse må bekæmpes. Kapitalismen og patriarkatet støtter hinanden, og revolutionen må knuse begge systemer. Vi vil tvinge venstrepartierne til at beskæftige sig med seksualpolitik. Samtidig vil vi vise dem, der tror, at de er seksuelt frigjorte, at socialismen er en betingelse for at den seksuelle undertrykkelse kan holde op.

Samfundet

Vi kæmper for et socialistisk Danmark, hvor folket og ikke profitten bestemmer. Folket alene afgør, hvad der skal produceres — og hvor meget, hvordan og hvorfor. Ned med ejendomsretten! Al magt til folket!

Kønsbalance på arbejdsmarkedet

Vi kæmper for kvindens økonomiske selvstændighed. Kønsbalance på arbejdsmarkedet vil forhindre, at kvinder bliver brugt som en særlig kvinde-arbejdskraft-reserve, og det vil forhindre, at arbejdsløsheden bliver større hos kvinder end hos mænd.

Samliv

Vi kæmper for en seksuel frigørelse fra den mandsdominerede kultur. Den patriarkalske kernefamilie skal nedbrydes. Den undertrykker alle sine medlemmer, og kapitalismen bruger den til at indoktrinere sit undertrykkende system. Kapitalismen og patriarkatet støtter kernefamilien, fordi den opretholder og videregiver det normalitetsbegreb, der skaber forfølgelse og undertrykkelse af anderledes tænkende, følende og handlende. Først når kernefamilien er nedbrudt, ophører undertrykkelsen af andre samlivsformer.

dkp svarer

Venstrefløjen og seksualpolitik

Bladet SEKSUALPOLITIK har henvendt sig til Danmarks kommunistiske Parti for at få at vide, hvorledes partiet stiller sig til de hovedpunkter, vi opstiller.

Som udgangspunkt for besvarelsen vil jeg citere DKPs formålparagraf, som lyder: "Partiet er en frivillig sammenslutning, der er skabt på grundlag af fælles samfundsopfattelse og lader sig lede af den marxistisk-leninistiske teori. Partiets mål er i spidsen for arbejderklassen at samle folket for at afskaffe kapitalismen. Men i Danmark at indføre det socialistiske samfund, hvor det ene menneskes udbytning af det andet ophæves, og hvor udviklingen til det klasseløse kommunistiske samfund indledes. I overensstemmelse med arbejderklassens interesser kæmper partiet mod udbytning og reaktion, understøtter og fremmer kampen for at sikre freden og Danmarks nationale uafhængighed og virker for folkets økonomiske, politiske og kulturelle interesser. I erkendelse af klassekampens internationale karakter samarbejder partiet solidarisk med arbejderklassen og dens partier i alle lande og støtter folkenes frihedsbevægelser mod imperialismen".

Skal vi sammenholde programpunkterne, vil det fremstå, at vi kæmper for et socialistisk samfund, hvor det ene menneskes udbytning af det andet ophører. Jeg vil gå videre med at fremhæve, at når der tales om at undertrykke og udbytte, så må man i relationer mennesker imellem gøre sig klart, at ingen kan være fri, hvis man undertrykker andre, at den fulde frihed ikke nås på bekostning af andres undertrykkelse, det være sig i familie, i samfund, i privatliv.

I partiets formålparagraf, som for citeret, som i det parti-program, der blev vedtaget på partiets 25. kongres i september d.å., indgår der ikke noget seksualpolitisk programpunkt, men det betyder absolut ikke, at vi som parti vil lukke øjnene for, at der for visse befolkningssgrupper er problemer.

Vi mener i modsætning til jer ikke, at man kan ændre samfundet gennem en ændret seksualpolitik, men at et ændret samfund vil løse op for disse spørgsmål.

I det kapitalistiske samfund finder der en voldsom udbytning sted af kvinderne. Familiernes odelægges og den kommende generation bydes katastrofalt dårlige opvækstbetingelser. Det gælder i første række arbejderklassen, men vi ser også, at stadig bredere lag rammes. Disse forhold er dybt forbundet med den økonomiske samfundsstruktur, de tilbagevendende økonomiske kriser samt med samfundets ideologiske og moralske forfald.

En sådan krise kan ikke løses ved lapperier. Den skyldes ikke blot forbigående de vanskeligheder. Vi har gennem de sidste år oplevet en stigende massearbejdsledighed og sociale forringelser, der netop rammer de svageste stillede samfundgrupper. Lønningerne er blevet udhulede gennem bl.a. de voldsomme prisstigninger på snart sagt alle livsnødvendige områder.

Profitspekulation og protestbevægelser

Den voksende prostitution som pornoindustriens menneskeforagt er dele af samfundets forfald. En underlodig presse spekulerer ud fra profitinteresser i seksuelle spørgsmål uden på nogen måde at stille sig sagligt oplysende, og står i skærende modstrid med den tolerance, den gerne vil give udtryk for.

Vi oplever i disse år, at en række nye protestbevægelser vokser frem. Den nye kvindebevægelse solidariserer sig i vidt omfang med arbejderklassens krav om lige løn, lige adgang til uddannelse, arbejde og advancement. Den mandbevægelse, der er dukket op, må også tages som en helt naturlig reaktion på det traditionelle kønsrollemønster, der ikke alene undertrykker kvinden, men også placerer manden i en uheldig rolle som "Supermand", suveræn og kold og undertrykkende.

Løsningen ligger ikke i, at disse bevægelser retter sig mod hinanden, men at de

tværtimod finder sammen i en positiv debat og analyse af vort kønsrollemønster, dets årsager og de muligheder, der må skabes for at mennesket kan leve og udvikle sig under forhold, hvor undertrykkelsen af andre ophører.

I jeres program taler I om menneskets ret til at bestemme over sin egen krop. Til dette vil jeg gerne bemærke, at DKPs kvindepolitik netop sætter focus på kvindens ret til at bestemme over sin egen krop. Loven om adgang til svangerskabsafbrydelse blev vedtaget, men den gav ikke kvinden større frihed. Dette skrives, fordi seksualoplysning og oplysning om prævention stadig er alt for ringe, præventive midler for kvinder som for mænd er en bekostelig affære, og sociale forhold afgør — mere end forældrenes egne ønsker — om svangerskabet skal gennemføres.

Krop og seksualitet

Omkring spørgsmålet om krop og seksualitet, om ret til at bestemme selv, har vort samfund opstillet en række normer, og et andet samfundssystem vil opstille sine. Vi ved, at der til ethvert samfundsstade også knytter sig en bestemt moral ud fra den herskende klasses interesse.

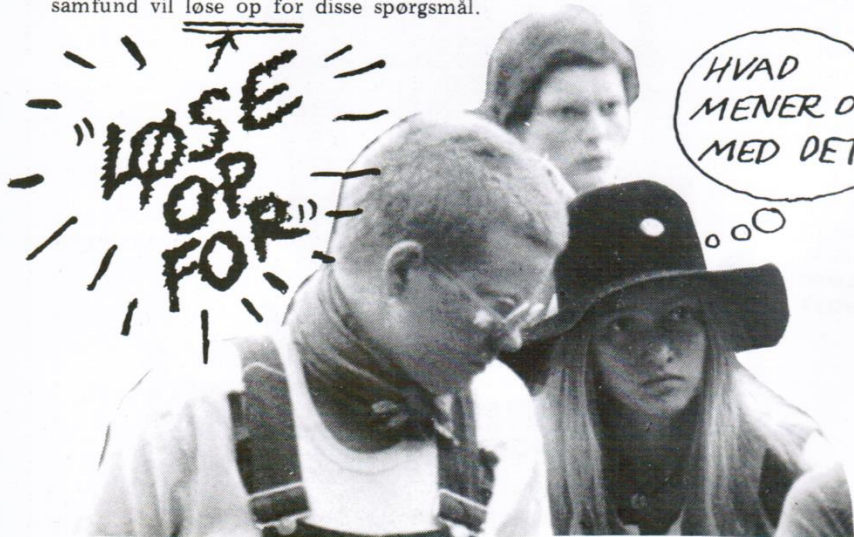
En videnskabelig forskning, også omkring seksuelle spørgsmål, og ud fra et socialistisk menneskesyn, vil kunne afdekke mange myter i udviklingen af det socialistiske samfund, som vi i dag kender, idet samfundet vil overtage mere og mere af det nugældende dobbeltarbejde, som pålægges kvinden.

I dag kan man ikke bare sprænge rammerne for det enkelte menneskes undertrykkelse. Kampen må ske solidarisk og ud fra, at erkendelsen af sig selv også må give større erkendelse og respekt af omgivelserne. Vi må fastholde en beskyttelseslovgivning, der hindrer sexuel udnyttelse af børn og de ganske unge, ligesom vi må sætte ind for at hindre prostitution. Ikke ved at straffe den prostituerede, men ved at ændre de forhold, der skaber prostitution. En saglig oplysning må sættes ind for at hindre hetz mod homoseksuelle, og der må gives muligheder for, at voksne mennesker frit ud fra deres egen vilje kan vælge de samlivsformer, de ønsker.

Som arbejderparti fører DKP en konsekvent politik for at samle arbejderklassen og dens forbundsfæller i kampen for et socialistisk samfund, hvor arbejderklassen overtager magten og dermed ansvaret for en ny og bedre tilværelse for folket.

Til slut vil jeg gerne komme tilbage til spørgsmålet om at solidarisere sig. Det må være op til den enkelte læser af bladet at tage politisk stilling, og vi stiller os naturligvis gerne til rådighed med yderligere oplysninger om partiets program. Som kommunister har vi vor klare holdning til, hvorledes kampen for et nyt samfund skal føres. Vi går ikke ind for at erstatte revolutionær politik med "revolutionært frsemageri", som er en småborgerlig form for protest. Men dermed er naturligvis ikke sagt, at vi ikke ønsker debat, og dermed ligger således invitation til, at enhver kan søge yderligere kendskab til vort parti, og at vi stiller os åbne for en videre diskussion.

Anette Nielsen

"Transvestitten
ejer en kvinde
- som ingen
anden
kan eje..."

Således siger Åse, en heteroseksuel transvestit på 53, gift og far til to. Åse blev interviewet af Ole og Rill.

Ole: Hvornår opdagede du, at du var transvestit, og hvornår begyndte du at praktisere det?

Åse: Der var et meget langt spring mellem dengang jeg opdagede det og så til jeg begyndte at praktisere det. I 4års alderen klædte jeg mig om i min mors og søsters tøj. Det havde jeg en fantastisk glæde ved, men det er først for ca. 5 år siden, at jeg rigtig begyndte at praktisere det. — At praktisere det betyder altså for mig at være fuldt omklædt. Jeg blev student i 1941, og i studenterårene praktiserede jeg det der med at købe dameundertøj og -strømper, smide det væk igen og købe nyt. Det er den mærkelige ebbe og flod, man mærker som transvestit. Sommetider har man en meget stærk trang, og så må man simpelthen ha tingene. Bagefter smider man dem væk, ligesom for at tilintetgøre sin egen trang, og opdager så, at den dukker op igen. Det er alle transvestitters glæde og ulykke i mange år, inden de rig-

tig erkender, at de er transvestitter og må være fuldt omklædt og at de også ønsker at manifestere sig overfor andre.

Ole: Hvad er forskellen på at være mand og kvinde, når man sådan set stadig er den samme person? Identitetsskift?

Åse: Jeg synes selv, at jeg har to identiteter, men går man mig rigtig psykologisk på klingens, så tror jeg ikke, at jeg kan opretholde det. Men jeg har ihvertfald to måder at optræde og fungere på. Det viser sig, at jeg ikke kan løse de samme opgaver som kvinde og som mand. Hvis jeg virkelig skal lave et alvorligt stykke arbejde, kan jeg ikke være omklædt. Jeg kan ligesom ikke koncentrere mig længe nok ad gangen, når jeg er omklædt. Jeg er ikke indstillet på hårdt intellektuelt arbejde, men derimod glæde, fornøjelse og lyst, når jeg er omklædt.

Ole: Synes du, at det er imod en kvindes natur at lave et stykke intellektuelt arbejde?

Åse: En transvestit synes, at kvinder har det lettere. Det ansvar, jeg føler som mand, det er en plage, et bånd og en byrde, og det er min opfattelse, at kvinderollen sjældent er udsat for de samme belastninger som manderollen. Det er jo sikkert ikke rigtigt, men man kan sige, at jeg trænger til at flygte fra en tyngende rolle over i en lettere.

Rill: Tænk bare!

Ole: Det forstår jeg godt, det kender alle mennesker. Men jeg kan undre mig over, at påklædningen kan være den afgørende faktor. Skal der virkelig den omklædning til, for at du kan slappe af?

Åse: Ja!

Ole: Er der forskel på den måde, hvorpå du kommunikerer, når du er mand, og når du er kvinde?

Åse: Ja, det er der jo nok. Jeg har ingen vanskeligheder, når jeg er mand og skal kommunikere med nogen. Jeg har let ved at være den udfarende kraft, som

man siger. Men jeg har svært ved det, når jeg er kvinde, fordi jeg føler mig usikker i kvindrolleren. Jeg er ikke trænet nok. Det er noget, jeg skal lære. En kvindrolle, det er ikke noget, der er givet mig fra naturens hånd. Derfor må jeg studere den hos andre. Jeg må lægge mærke til, hvordan kvinder opfører sig, for at jeg som kvinde kan kommunikere med andre. De fleste transvestitter er temmelig usikre i den kommunikation, fordi de trods alt ikke rigtig ved, hvordan en kvinde opfører sig og hvad hun føler.

Ole: En transvestits situation er jo fantastisk, fordi den giver langt flere konstellationsmuligheder og erfaringer ved kommunikation. Du har mulighed for at kommunikere både som mand og som kvinde. Det giver en dobbelt måde at lære både mænd og kvinder på.

Luksus, glæde og fornøjelse — det andet lader vi ligge

Ase: Transvestitten tror, at han forstår kvindens psyke bedre end en mand, der ikke er transvestit. Følelsen af, at kvinder har et bedre, et rigere køn, er meget stærk. Som årene går må man dog nok indrømme, at transvestitten ønsker at idealisere kvinden. Vi ønsker jo ikke at identificere os med den udslidte vaskekone. Vi ønsker jo, at identificere os med den kvinde, vi synes lever et rigt og fascinerende liv og vi søger visse skønhedsidealiser i det.

Ole: Kvinder er jo mange ting. Det er den lesbiske taxichauffør, det er Helle-rupruen, det er arbejderen på Carlsberg ect. Vælger I en bestemt kvindetype?

Ase: Det får mig til at tænke på en situation for nogle år siden, hvor jeg var i psykoanalyse, og hvor jeg gerne ville ha' a' vide, hvad jeg skulle stille op. Jeg havde f.eks. ikke fortalt min kone noget om min "hobby", og situationen blev værre og værre. Psykiateren spurgte mig ofte: Hvad er det for en kvinde, du ønsker at være. Jeg kunne ikke svare dengang, — det er snart otte år siden, og det kan jeg stadig ikke. Jeg ved ikke hvad det er for en

kvinde, jeg vil identificere mig med. Jeg har ikke en, der hænger derhjemme på væggen — en Marilyn Monroe eller en moderfigur. Nu ved jeg, at der er mange transvestitter, der siger, at de vil være luksuskvinder. Den har jeg hørt mange gange. Vi vil gerne have det af kvinden, som er luksus, glæde og fornøjelse, og lade alt det andet ligge. Vi kan jo som transvestitter vælge det ud, vi ønsker. — Et andet fællestræk for mange transvestitter er, at de søger idealer, der ligger noget tilbage i tiden: Det er fra ungdomsårene, det lidt gammeldags. Vi har nok lidt svært ved at acceptere, at kvinderne frigør sig, bliver mandhaftige i påklædningen. Det er en proces, man som transvestit, har vanskeligt ved at ta'.

Ole: Kvindernes oprør mod den undertrykte kvindrolle burde I da som transvestitter kunne bifalde. At være transvestit er i sig selv et oprør mod den snævre og belastende manderolle. Den bryder I ved at klæde jer om. Derfor må I kunne forstå kvindens oprør! Hvorfor hopper I over i den helt anden grøft — i den snævre stereotype kvindrolle. Det man vel skal stræbe efter er at opløse mands- og kvindrollerne og få mennesker ud af os alle.

Ase: Det er nok det, der er svært, fordi man som transvestit hele tiden klammer sig til det, der er specielt for kvinder. Hvis man er transvestit og vil ha' noget tøj, så vil man ikke bare ha' en sweater i en bestemt farve, man vil ha' en i en farve, som mænd ikke bruger. Man vil ha' sko, som under ingen omstændigheder bruges af mænd, man vil ha' undertøj, som absolut ingen mænd går med. Derfor er det så svært som transvestit, at gå ind for at nærme mands- og kvindrolleren til en fællesnævner. Det giver problemer. Når jeg leger kvinde, føler jeg, at den rolle jeg har valgt er konservativ og snæver, — og den forståelse, jeg gerne vil ha' hos kvinder, finder jeg ikke hos den type, jeg som transvestit identificerer mig med, tværtimod. Den finder jeg hos den frigjorte kvinde, der går klædt i cowboybukser lige ligesom mænd. Det er *der*, jeg har mine forbundsfæller, men det er ikke *der*, jeg

søger mit ideal!

Rill: Det er meget mærkeligt! — Sommetider føler jeg mig meget stødt når du siger, at du tager det bedste af kvindrolleren, og lader alt det andet ligge. Det føler man som kvinde direkte uretfærdigt. Vi har undertrykkelsen overalt at kæmpe med, og det at blive anerkendt på arbejdsmarkedet på lige fod med mændene. Det kan I bare negligere!

Ase: Det er jo også det, at man som transvestit hele tiden kan se. Der er visse fordele ved mandsrollen — af økonomisk og social art — der er så værdifulde for en selv, at man nødigt går 100% over i den anden rolle. Der findes transvestitter, der siger, at de hellere vil være vaskekoner end mænd, men det er ikke flertallet. Med årene kan de fleste transvestitter finde de fordele, der er ved begge roller, og lave en eller anden blanding, som de synes er god.

Rill: Når du siger det, så er det, jeg synes, at transvestitter er for lidt politisk engageret. De vil egentlig bare nyde og ikke yde.

Ase: Du kan ikke gøre transvestitterne politisk bevidste, fordi de er så snævert koncentreret omkring deres tøj, udseende og fremtoning.

Ole: D.v.s., at det er ren fetischisme?

Ase: Nej, ikke alene, men jeg tror ikke på, som nogle svenske transvestitter siger, at vi skal gå i samlet optog til Rigsdagen og prøve på at blive anerkendt. Jeg tror ikke, at der er basis for sådanne offentlige aktioner.

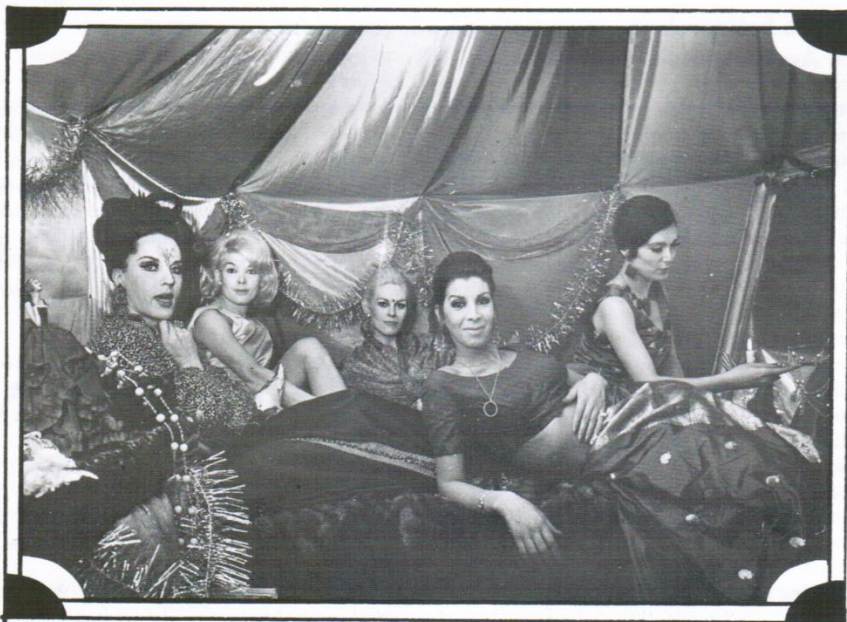
Rill: Man har måske også lidt på fornemmelsen, at I ikke ønsker at blive anerkendt, derved går det spændende af fænomenet. Måske ville der ikke være ret mange transvestitter, hvis det først blev anerkendt?

Ase: Vi kommer ind i en meget vanskelig diskussion! Der er visse psykiatere, der mener, at i det øjeblik transvestismen bliver mere anerkendt, går spændingen af rolleskiftet. En del af fornøjelsen er jo dette, at det er tabu og farligt, — det gør det til en raffineret og stor nydelse. Den tanke at "hvis nu naboen vidste det, tænk hvis de vidste det på min arbejdsplads etc." er det evige omkvæd. Man kan næsten blive syg af at høre det, fordi det er en nydelse, at de ikke ved det, og transvestitten vil heller aldrig nogen sinde afsløre sin hemmelighed, men han stikker hele tiden poten frem og håber så, at andre vil diskutere transvestisme, så han kan høre, hvad de mener om fænomenet. Transvestitten er meget interesseret i kommunikation på sine egne præmisser, men tør ikke træde frem. Der er noget i det hemmelighedsfulde, der er tiltrækkende, det er givet — men jeg tror også, at der er en sjælelig oplevelse ved transvestisme, der er langt dybere, og som ikke vil fortage sig, selvom transvestismen bliver åbenlys.

Et meget stabilt ægteskab

Ole: Nu lidt mere teoretisk: Hvad vil det sige at være transvestit?

Ase: Der er dels det ydre fænomen: Den ubændige trang til at iklæde sig det modsatte køns tøj, men til dette ydre fænomen knytter der sig en psykisk forandring, og det er den følelse af nye funkti-

oner, vi snakkede om tidligere. Identitets-skift er jo en stor ting at sige om dette. Skifter en skuespiller identitet, når han spiller en ny rolle? Hvad er det egentlig, der sker? Jeg mener, at der sker et afgørende rolleskift, og at det er noget helt afgørende for personen. Den psykiske side er en rig oplevelse.

Rill: Hvad oplever man i den situation?

Åse: Det svarer ikke til et samleje, det kan det jo ikke, men det er i hvert fald meget tit, at tidsforfølelsen forsvinder. Det kender man også fra et samleje. Man føler ikke forskel på 5 minutter og 2 timer. Det er ganske givet seksuelt betonet, uden at det behøver at føre til seksuel udløsning hver gang. Det gør det nu næsten altid for mit vedkommende. De fleste transvestitter oplever noget seksuelt i den omklædte tilstand.

Ole: Det lyder meget sublimt. Det er et eller andet med, at en mand sidder og klæder sig om til kvinde, og i den situation oplever han en parring med sig selv . . .

Åse: Ja — måske. Nogle psykiatere siger, at transvestitten ejer en kvinde, som ingen andre kan eje. Det er et mægtigt plus. Man ejer en kvinde, som ingen andre kan komme til at eje, og denne kvinde er helt i ens varetægt. Det betyder, at transvestitten, hvis han skuffes i de ydre forhold til andre kvinder, altid har en reserve i sin "søster". Det er hans egen kvinde.

Ole: Det er ligesom at lege med dukker, men at man selv er dukken, det er en meget mærkelig situation.

Rill: Jeg kommer til at tænke på en af dem, der var til den transvestitfest, jeg var til, og som tog mig afsides og fortalte mig meget levende, om hvordan "hun" havde været i Stockholm, ude at danse, blive fejret, ja næsten voldtaget. "Hun" fortalte meget udførligt og nød det meget. Jeg har lidt svært ved at forstå . . .

Åse: Det har jeg også. Jeg føler mig som heteroseksuel transvestit lykkelig i et meget stabilt ægteskab med et godt familieliv. Mine og andre seksuelle fantasier kan dog ikke så let begrænses. Jeg ved, at der er transvestitter, der også opfatter sig selv i kvinderollen seksuelt. For nogle følger det vel med omklædningen og er en del af det autentiske i rollen. De seksuelle fantasier er et bølgende ocean. Det er dejligt, men også farligt at manøvrere på disse bølger. Nogle transvestitter vil realisere alle deres fantasier og ender måske i transsexualitet. Andre kan nøjes med at lege med deres fantasier og vende tilbage til den faste jord. Fikseringen af fantasien, lidenskaben, er en naturkraft, der ikke så let kan styres. Den transvestit, du traf ved festen, har fantasieret sig frem til "næsten voldtægt". Det er ikke hyggeligt for mig at tænke på. Det har jo ikke noget med forståelse mellem kønnene at gøre.

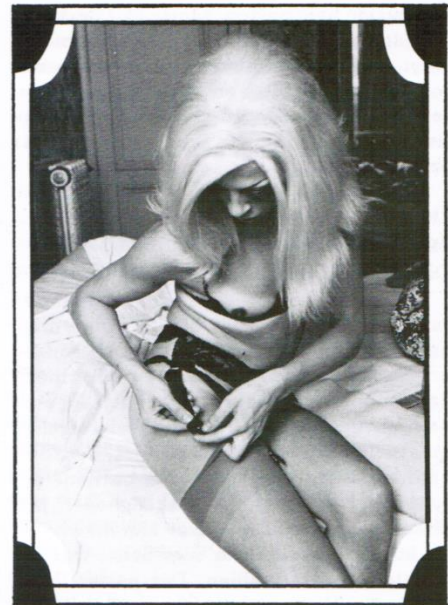
Ole: Foreningen af heteroseksuelle transvestitter "Phi Pi Epsilon" har udgivet pjecen "Hvad er transvestisme?". I den idealiseres meget noget I kalder "det feminine væsen", og I skriver bl.a. at det er et "ikke krævende væsen", at det er "at være passiv og modtagende", "at være leende, munter og blid" — "at elske farver og skønne stoffer, make-up og pynt". Er det ikke en meget overfladisk og ydre be-

skrivelse af "det feminine væsen", der kan bruges undertrykkende overfor kvinderne?

Åse: Jo, det er det. Det er meget pap- og klicheagtigt. Jeg mener, at jo mere vi dyrker den følelsesmæssige/sjælelige side af sagen, jo bedre er det. Der er ingen rigdom ved at gå ind i en forretning og købe tøj. Det er noget man føler en vældig opildelse ved i begyndelsen, men det kan ikke blive ved. En transvestit er trods alt ikke umættelig på det punkt. Han må også ha' noget andet. Det er en noget ensidig skildring af det feminine.

Ole: Nogle af feministerne i BBF — de dyrker jo i høj grad også det kvindelige — udtalte engang, at det kvindelige var følsomhed og overbærenhed! Det synes jeg er varmt og godt, medens det der med "munter, blid og elsker farver, skønne stoffer, make-up og pynt", det er der ingen visioner i.

Åse: Ja, det er måske nok fattigt, men det er sikkert fællesnævneren, der samler

alle de forskelligartede transvestitter. Mange af de transvestitter jeg har truffet lever langt ud over fetichismen. De opfatter ikke rollen så snæver.

Ole: Et sted i pjecen skriver I, at det "at være transvestit er en livsform", og et andet sted skriver I, "at da samfundet har stillet sig uforstående overfor transvestismens sande væsen, og ikke har villet anerkende det som et harmløst udslag af den menneskelige natur — der er noget der jeg lide meget". Det er rigtigt, at mange har lidt meget, men at transvestisme både er en livsform og et harmløst udslag af den menneskelige natur. Der er noget der, jeg gerne vil ha' uddybet.

Åse: Ja, altså at det er harmløst, sigter til, at det er leg. Det er legen med roller, der for nogle kan blive til en livsform, hvis de kan finde en stabil måde at praktisere det på. Det er et stort problem for mange. Det er der, det kniber. Ikke sjældent kører transvestitterne for hårdt på, og så kan de ikke styre deres transvestisme. Det er ligesom, hvis du drikker meget, så får du lyst til mere. Der er noget narrotisk i det, og det er noget, der skal justeres. Ellers mister du kontrollen over

det. Når man kommer op i min alder, er det måske ikke så svært, men er man 20 år, så kan det være umådelig svært at få balance i tingene og få det til at blive en livsform. Der er nogle ydre grænser for transvestismen, som samfundet har skabt, og så er der nogle indre grænser, som man også skal respektere, for at det ikke tager magten fra en. — For nogle kan der også være en lyst i at gå under i en sådan transformation.

Ole: En masochistisk-destruktiv trang?

Åse: Ja, en trang til at blive tilintetgjort!

Ole: Det kan jeg ikke forstå, at man ikke opløser polerne mellem mande- og kvindesrolle, så man ikke behøver de skift, men bare klær sig anderledes. Denne skiftet må være meget udmattende!

Åse: Det er den også. Tag f.eks. idag: Jeg er hjemme kl. 19 og har været på arbejde fra kl. 8 med en times middagspause. Jeg er dødtæt og ta'r et brusebad. I samme øjeblik jeg klær' om, føler jeg en fantastisk glæde og lettelse, som om jeg havde sovet et døgn. Det er en genfødsel. Det er som om, der er stroget 20 år af mit liv. Så snakker jeg med Jer her. Hvis jeg

fortsætter hele natten, så vil jeg efterhånden føle en kolossal udmattelse, som er langt stærkere, end hvis jeg bare sad her i mit mandetøj. Altså en sjælelig udmattelse som er helt fantastisk. En gang i mellem er det ligesom man ikke kan få nok af rolleskiftene.

De homoseksuelle er en fare for foreningen

Ole: Hvor ofte klær' du om? Hver aften?

Ase: Nej, nej — en gang om ugen, en gang hver 14. dag. Det kan jeg klare mig med. Men jeg kan også gøre det to gange om ugen. Jeg har sådan set fuld frihed derhjemme. Min kone siger, du må gøre det, når du vil, men jeg kan jo selvfølgelig mærke, hvis der er et eller andet, der forhindrer, at jeg klær' om: Hvis børnene er syge, eller hvis der er vanskeligheder, ja, så tænker jeg over det. Det kan ikke nytte, at jeg klær om når som helst. Det er belastende for familien. Det passer ikke ind i familiemønstret. Der er barrierer, selvom jeg har fuld frihed. — Men rolleskiftet er det mest interessante. Når trangen vokser i mig som mand, så føler jeg, at nu skal jeg, nu må jeg. Ja, jeg kan ikke holde på noget, jeg taber alting, jeg bliver foverret og kan ikke samle mig! Det er en uimodståelig trang. Jeg flipper fuldstændig ud som mand. Der skal f.eks. en ekstraordinær stor kraftanstrengelse til for at løse de normale daglige opgaver. Jeg føler mig umådelig træt, og jeg prøver at skyde alt fra mig. Det føles som en dødelig træthed. Maskinen er gået i stå!

Ole: Den kvinde, der så dukker op hos dig, når du har været mand et stykke tid, er det så en modpol til den mand du er?

Ase: Ja, — du ved, det er den modpol, som har tid og lyst til at sidde ned og snakke med sin kone, til at være sammen med børnene, til at gøre alt det, jeg ikke har haft tid til som mand.

Rill: Det er altså en art ekstrem reaktion på en meget presset mandssrolle. Det skulle jo helst være en mellemting. Det er der, det politiske kommer ind i billedet. Hvis transvestitten virkelig vil ha' en ændring af sin situation og hele samfundet, kunne han netop arbejde på at afsløre mandssrollens urimeligheder. Manden har jo en rolle, som knuser ham, og det kan ikke være godt, at transvestitten vælger at være kvinde, når han er mand. Det er jo samfundet, der presser ham til at være "mand". Transvestitten skal sige: Det er for hårdt at være "mand", at leve op til den traditionelle mandssrolle, derfor bliver jeg nødt til at være kvinde ind imellem, men det, jeg allerhelst vil, er at være midt imellem!

Ase: Jo, men det er en vision!

Ole: Du snakkede før om det seksuelle i skiftene. I pjecen står der, at den (pjecen) omhandler de heteroseksuelle og asekuelle mænd. Aseksuel, hvad mener I med det?

Ase: Ja, det har man jo også sine spekulationer over, fordi man bl.a. i foreningen ser folk, der kommer med deres koner og folk, der kommer uden. Dem der er alene, de lever jo ikke noget normalt familieliv. Men de føler, at de er tiltrukket af det modsatte køn. Sådan er fore-

ningens optagelsesbetingelser, og de er temmelig strenge. Vi vil ikke slippe de homoseksuelle ind. Vi betragter dem som en fare for foreningens eksistens.

Ole: Det støder mig. I skelner meget skarpt mellem homoseksualitet og transvestisme. Så enkelt er det vist ikke?

Ase: Nej, der er både homoseksuelle og heteroseksuelle transvestitter, og jeg har på fornemmelsen, at der er mange homoseksuelle transvestitter.

Ole: Er de organiserede?

Ase: Nej, det tror jeg ikke. Det kan godt se ud som om vi er lidt frelste og vil holde en gruppe ude. Men i det øjeblik vi lukker foreningen op for de homoseksuelle transvestitter, så bliver det en jagtmark, og vi vil blive rendt overende. De folk, der kommer med deres koner, vil holde op med at komme. Jeg tolererer absolut homoseksuelle transvestitter, men det er upraktisk at have dem i vores forening.

Ole: Det seksualpolitiske sigte i foreningen, hvad består det i?

Ase: Udad til holder vores sekretær nogle foredrag f.eks. på Rigshospitalet i forbindelse med sexologiundervisningen og på seminarier etc. Det giver anledning til en masse spørgsmål. Så har vi alle de interne aktiviteter, fester og foreningsmøder o.lign. Vi samles med andre skandinaviske transvestitter to gange om året. Vi udgiver også informationsmateriale om transvestitter.

Ole: Hvordan ser I på den kommercielle udnyttelse af transvestismen? Danny Drags, the rocky horror show etc. Skader det jer?

Ase: Det tror jeg ikke, men det at lave forretning på det, gør det til noget, der er blottet for følelser eller skønhedsideal. Og det er absolut heller ikke et udtryk for frigjorthed. Måske skaber det hos det ikke indviede publikum nogle forventninger om, at transvestitter skal være meget fine og ha' pelsværk og bruge for 30.000 kr. — En sølle transvestit fra Nørrebro har jo slet ikke budget til det udstyr, som f.eks. Danny Drags har.

Ole: Hvordan med åbenheden. Hvad ville der ske, hvis du fortalte om dig selv

f.eks. på din arbejdsplads?

Ase: Reaktionen ville jo nok være mest positive. For nogle år siden var jeg grusomt bange for at blive opdaget, men den angst er afløst af holdningen "nå ja, Herre Gud, de, der synes om dig i forvejen, vil sikkert sige: Hvis han har glæde ud af det, og det har han, så må man altså ta' det". Det næste ville så være, at man de dage, man synes, optrådte i dametøj på arbejdspladsen. Det ville straks være noget andet. Der kommer konfrontationer. Det er svært. Det gør jeg ikke.

Ole: Hvordan er det personlige liv og samliv?

Ase: Jeg opfatter mig i forhold til min kone som normal mand. Det forspil jeg kan ha' som omklædt, det gir' mig meget stor fornøjelse, og ligesom forbereder mig til kronen på værket, selve samlejet. Det bedste for mig, det kan jeg godt indrømme, det er at ha' et godt samleje og så klær' om. Dermed har jeg fået taget den seksuelle spænding af transvestismen, og jeg oplever den ligesom mere ren. Det er den rene glæde over at være kvinde. Der er ingen seksuel ophidselse, der indsnævrer min horisont. Det med udløsningen betyder i den situation intet. Tidligere, da jeg ikke havde talt med min kone om det, var jeg presset af tiden, og det endte altid i heftig onani, der væltede som et sne-skrud ned over mig.

Små skridt

Ole: Hvordan tog din kone det, da du fortalte hende om det?

Ase: Da jeg tog bladet fra munden, lå vi et døgn sammen i træk. Hun havde ligesom trang til hele tiden at føle på sin krop, at jeg var mand, for at acceptere. Det befriede hende for angsten overfor min transvestisme. Men inden da anede hun det ikke, selvom jeg havde prøvet at stikke hende artikler om emnet. Efter 13 års ægteskab fortalte jeg hende det. Når jeg tænker tilbage på den psykiater og den psykolog, jeg har gået til, så kan jeg godt være bitter over, at disse to mennesker ikke kunne finde ud af at snakke med min kone ganske lige ud af landevejen. Nogle psykiatere opretholder hemme-

lighedskræmmeriet, og de giver kun beroligende symptombehandlinger! Men så var der en ganske ung læge, der lige var begyndt at praktisere. Han havde skrevet en artikel i "Politiken". Ham snakkede jeg med, og han opfordrede mig til at fortælle det til min kone. "Hvis De har et godt forhold til Deres kone, så bliver det da ikke ringere, fordi De får en hemmelighed sammen" sa' han. Den afslappede holdning hjalp i modsætning til forkrampetheden hos psykiater og psykolog. — Ens trang til at blive accepteret er stærk, og for mig gælder det om at blive accepteret på det private plan. Går vi ud over privatlivet, så er vi ovre på det politiske plan, hvor du kæmper sammen med andre for at blive accepteret. I det daglige er det private nok for mig. Jeg har svært ved at gå over i det politiske, selvom jeg godt kan se, at det måske er lidt asocialt. Det hænger også sammen med min alder. Man bliver lidt træt af sine egne revolutionære holdninger, og dem har jeg haft mange af. Det vigtigste for mig har været, at min kone og mine gode venner har accepteret mig. Da jeg gik til min broder og søster, mærkede jeg, at der var grænser. Min mor ved intet!

Ole: Børnene?

Ase: Børnene, det er to piger på 11 og 12. De ser mig omklædt og synes det er iorden. Forholdet til børnene har været genstand for mange bekymringer, men det viste sig at være uden grund. — Jeg tror, at jeg om et par år vil være istand til at gøre noget udadtil for andre. Det er et spørgsmål om kræfter og tryghed. Måske mangler jeg lidt optimisme, hvad angår vore muligheder for at ændre det omgivende samfunds synsmåder. Jeg er skeptisk.

Ole: Er du skeptisk, fordi du har oplevet noget uhyggeligt?

Ase: Det bunder vel ikke så meget i ting jeg har oplevet som i min fantasi. Jeg har svært ved at falde til ro.

Ole: Hvad sker der, hvis man bliver afsløret?

Ase: Det er vigtigt for mig at erkende,

at der ikke sker så meget. Det er jo tilladt at være omklædt. Vi gør ikke noget ulovligt. Der er et meget afslappet forhold til transvestismen i lovgivningen i de skandinaviske lande. Hvis du vil ha' et kørekort som kvinde går du til politiet med et foto af dig selv som kvinde, som du lægger i kørekortet. Det er klart, at så bliver du også registreret som transvestit.

Ole: Hvis man er registreret som transvestit, hvad så?

Ase: Det er svært at svare på. Du kender måske en sag. Der kunne ihvertfald let blive en, hvis et medlem i foreningen ønsker at gå omklædt i sit job som lærer. Jeg har lidt svært ved at se ham på arbejdspladsen som kvinde. Børnene vil måske nok være tolerante, det er sværere med kollegerne. Vi må være forsigtige. Små skridt! — Noget andet er, at der også opstår problemer omkring ghettolivet i foreningen. Hvis man år ud og år ind kommer ind i foreningen og kun taler om transvestismen, så indtræder der på et el-

ler andet tidspunkt en træthed. Man må komme udover det stadium og få transvestismen ind i en større sammenhæng. Vi må ikke bare være transvestitter, vi må også være mennesker. Vi må kunne snakke om alting.

Rill: Der kommer det politiske ind i billedet.

Ase: Ja, — men jeg indrømmer, at det er skönt at mødes og snakke om de nye proteser, hvis der er kommet nogle nye hofter eller noget andet.

Ole: Hvad vil det sige?

Ase: Jo, der findes jo en hel industri inden for området. Det er meget vigtigt, at man får den rigtige størrelse bryst og de rigtige feminine proportioner. Den dame, der måler ens brystprotese op er en nøglefigur. Der er en masse steder hvor den slags ting foregår. Hos H.C. Hansen, hvor de sælger sko, bliver man f.eks. fint behandlet, også når man skal have dame-sko nr. 44.

Ole: Går du så ind som mand eller dame?

Ase: Ja, jeg har gjort begge dele. Det er svært, når man kommer ind som mand, og der står en dame foran en og siger "Herrer den vej" og "Damer den vej", ikke? Så prøver man at snige sig ind til damerne, men bliver kastet over i den anden række, og så skynder man sig tilbage igen. — Og så er der kosmetik, og parykproblemet, og skægkransen!

Ole: Hvad gør man ved det?

Ase: Almindeligvis benytter man en medicinsk maske, men man kan også få fjernet skæghårene. Det koster mindst 30.000 kr. Skægkransen, skulderbredden, de smalle hofter og så stemmen, det er det vanskelige. Jeg misunder dig dit høje stemmeleje.

Ole: Ak ja, — sådan er der så meget. Jeg er ind imellem godt træt af at blive kaldt Fru, når folk ser mig bagfra!

**at gøre smerte
til nydelse
-uden at være
masochist**

Manderollen giver sig udslag i de mest mærkværdige extremer. For nogle, f.eks. transvestitten, er manderollen et fængsel han konsekvent må afvise engang imellem, medens den for andre bliver til en narkotisk fetich. Her et blik ind i den forunderlige verden af muskler og showbiz, hvor det er de kunstige proteiner og abnorme mål, der skaber penge.

af Ole Nørlyng

I vor kultur findes der ikke en traditionel, legal og balanceret måde at betragte og nyde den mandlige krop på. Vi ser ikke ens på mands- og kvindeskulptur. I århundreder har det været et accepteret udtryk for æstetik at dyrke kvindens krop. Det har vel og mærke altid været mændene, der har gjort det helt og holdent på deres præmisser og til deres fornøjelse, og de har ikke tænkt på den undertrykkelse af kvindens øvrige muligheder, det har medført. Der har aldrig været tradition for at kvinder har dyrket mandens krop. Har kvinder endelig forsøgt det, er de blevet stemplet som perverse erotomaner!

Kvinder er blevet opdraget af mændene til at deres kroppe skal dyrkes af dem. Det modsatte er ikke tilfældet for mændene. Deri ligger en af årsagerne til, at kvinder er langt lettere at fotografere nøgne end mænd er.

Alligevel dyrkes mandens krop på utallige fetichistiske og tilslørede måder. De visuelle forestillinger om HAM præger i høj grad vor bevidsthed om manden, og hvordan han skal være. Her er det, som tilfældet var med kvindens krop, igen manden der dyrker og bestemmer.

Der har altid ligget en latent homoseksualitet og narcissisme i mandens dyrkelse af mandens krop, men for at disse farlige kræfter ikke skulle komme frem blev de fortrængt, sublimeret og bandlyst.

Beskæftiger man sig med mandens krop, så er man med det samme mistænkeliggjort. Derfor har ingen været villig til at nævne tingene ved deres rette navn. I stedet er det blevet i konkurrencens og styrkens navn, at vi dyrker mandens krop. Manden er blevet til et magt- og potensdyr, og dyrkes han, kaldes det sport eller kunst. Body building er et ekstremt eksempel herpå.

For overhovedet at forstå body building, må man indledningsvis acceptere, at mandens krop er et smukt legeme, som kan forarbejdes, hvilket kan skabe glæde både at udføre og se på. Dette udgangspunkt er ikke helt ligetil at acceptere, fordi vi, når vi taler om kroppen, bevæger os ind på noget, der er lavet af kød og blod, og som derved altid vækker en eller anden form for erotisk spænding. Menneskets krop er af det materiale, der vækker vore intime og mest dybtliggende behov. D.v.s. når mænd beskæftiger sig med mandeskulptur, så er der en homoseksuel kraft i det. Det er der mange, der vil benægte.

Body building og Victorianisme

Systematisk body building er et relativt nyt fænomen. Det er et resultat af forrige århundredes yndede underholdning og konkurrence mellem stærke mænd. Tankvækkende er det, at denne dyrkelse af mandens krop som styrkesymbol, falder sammen med victorianismen og den industrielle revolution. Det er indlysende, at der ligger et ocean af fortrængt seksualitet i denne legaliserede dyrkelse af supermanden. England var under Dronning Victoria centret for alle stærke mænd. I 1887 blev Dronning Victorias 50års regeringsjubilæum bl.a. fejret med en opvisning for de kongelige af verdens dengang stærkeste mand, Louis Attila. Det var stobejernets og de stærke mænds storhedstid. Seksualiteten bag det blev sublimeret ud i magtsymbolik og fetichisme.

Efter at underholdningen med stærke mænd var blevet en celeber kongelig hofkunst, så blev den fashionabel i langt videre kredse. Fra at ha' været en exotisk markedsforlystelse blev det hurtigt til en storstilet underholdning med konkurrencer og kåringer, der blev til nationale begivenheder. Amerika var hurtigt et hestehoved foran alle andre, og i slutningen af

1800-tallet begynder de første magasiner at udkomme. I 1898 udgiver Sandov under mottoet "Weakness is a crime. Don't be a criminal" magasinet "Physical Culture", verdens første body builder blad. — Der kom hurtigt flere blade, mange konkurrencer og et hav af glamourøse titler så som Mr. America, The most perfectly developed man, og Mr. Univers.

Den første store kommercielle verdenssucces, som stimulerede body buildingen var Charles Atlas kurset "Dynamic Tension". Dette muskelkursus blev opreklameret med den berømte tegneserie, hvor man først ser en splejset ung mand blive nedværdiget af en stor stærk mand, men som efter Dynamic Tension metoden bliver istand til at jage den stærke mand bort fra pigen. Den lille mand er blevet "the hero of the beach". I denne reklame slås der på alle strenge. Trætheden over de ustandselige nedværdigelser man som lille og slap må modtage, til jublen over at blive en rigtig he-man, der med en krop som en græsk gud tiltrækker kvinderne magnetisk og gør alle andre fyre grønne i hovedet af misundelse. Denne reklame, der er fra 1930'erne har solgt siden hen i i ca. 70.000 kopier på 7 sprog hvert år. Det var det første bevis på, at der var penge i at sælge muskler.

THE INSULT THAT MADE A MAN OUT OF "MAC"

HEY! QUIT KICKING THAT SAND IN OUR FACES!
THAT MAN IS THE WORST NUISANCE ON THE BEACH!

LISTEN HERE. I'D SMASH YOUR FACE... ONLY YOU'RE SO SKINNY YOU MIGHT DRY UP AND BLOW AWAY.

THE BIG BULLY! I'LL GET EVEN SOME DAY

OH DON'T LET IT BOTHER YOU, LITTLE BOY!

DARN IT! I'M SICK AND TIRED OF BEING A SCARECROW! CHARLES ATLAS SAYS HE CAN GIVE ME A REAL BODY. ALL RIGHT! I'LL GAMBLE A STAMP AND GET HIS FREE BOOK!

BOY! IT DIDN'T TAKE ATLAS LONG TO DO THIS FOR ME! WHAT MUSCLES! THAT BULLY WON'T SHOVE ME AROUND AGAIN!

LATER

WHAT! YOU HERE AGAIN? HERE'S SOMETHING I OWE YOU!

OH, MAC! YOU ARE A REAL MAN AFTER ALL!

HERO OF THE BEACH
GOSH! WHAT A BUILD
HE'S ALREADY FAMOUS FOR IT!

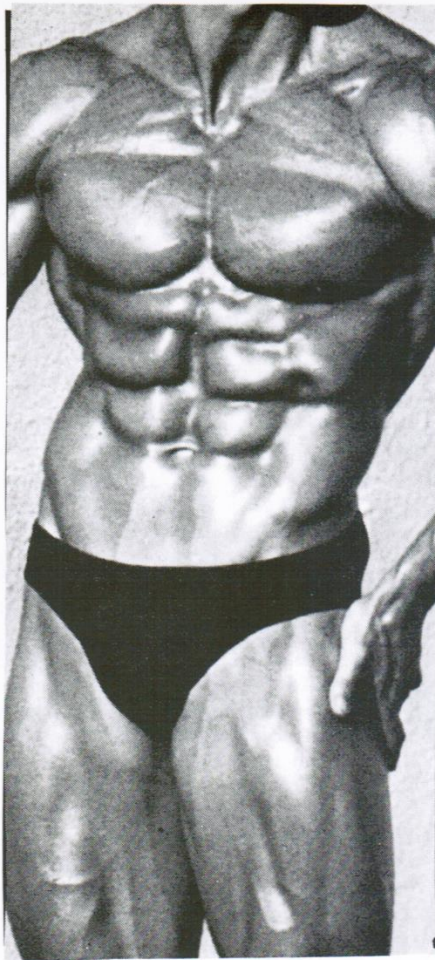
Charles Atlas

Awarded the title of "The World's Most Perfectly Developed Man."

CHARLES ATLAS ON TV

WIN THIS VALUABLE TROPHY

5 FREE GIFTS

Siden har flere og flere fået hevet enorme summer op af unge mænds tegnebøger, ved at sælge dem opskrifter på muskler. Herkules-filmene fra 40'erne og 50'erne med Steve Reeves betød endnu et skub fremad for muskelindustrien, og idag er der tale om et vidtforegret og meget velorganiseret system af showbiss, industri og sports organisering, der kører hele denne verden af muskler og kunstige proteiner.

Organisationen

Der findes mindst fire internationale body buildings organisationer, der arrangerer konkurrencer, uddeler titler, udgiver blade og producerer redskaber, helsekost og proteinprodukter. Vigtigst er IFBB — International Federation of Body Building, verdens 11. største sportsfederation. Denne organisation med dertil knyttede foretagender domineres af brødrene Joe og Ben Weider. Weider Enterprises omfatter bl.a. IFBB, to muskelblade, bl.a. det store "Muscle builder and power", og derudover et redskabs- og fødevarerfirma. Det er ikke småforretninger, der her er tale om. F.eks. udkommer "Muscle" i over en million eksemplarer, og reklamebudgettet for kun eet af Weiders mange produkter er på ca. tre millioner dollars. Det klinger i kapitalistens kasse, når han hjælper den svage mand med at leve op til den rolle det kapitalistiske samfund har stillet ham i.

Subkulturen og dens heroer

Det er lidt af en chokerende, men samtidig facinerende verden man møder, når man dykker ned i denne muskelverden. Facinerende fordi body building for den entusiastiske bliver en livsform, og fordi

der omkring den er dannet en hel subkultur med egne værdier, æstetiske normer, specielt ordforråd og særlige sociale og seksuelle strukturer. Chokerende, fordi man her så åbenlyst centrerer sig omkring dyrkelsen af mandens fysiske styrke og uden skrupler hylder den største og stærkeste mand som den store hersker!

Det er en subkultur, der udelukkende hviler på dyrkelsen af superhelten. Man tilbeder det enkelte individs egne kræfter og stimulerer dets uahæmmede muligheder for udfoldelse. Det er et univers, hvor manden totalt er i centrum, og hans værd udtrykkes gennem kroppens visuelle fremtoning: Det udviklede muskelpanser.

I år blev en af de talrige Mr. konkurrencer afholdt i Pretoria, Syd Afrika. Alverdens body buildere forsamledes til kåringen af Mr. Olympia. Pressefolk fra hele verden, fotografer, forfattere, kunstnere, modefolk, ja — alle, der søger det extreme var med for at følge disse store mandebabybomber af kød gennem utallige opvisninger, vejninger, poseringer og domsafsigelser. Her var alle muskelheroerne forsamlede. Arnold Schwarzenegger, Franco Columbo, Serge Nubret, Lou Ferrigno, Ed Corney, ect. ect. Blandt alle dem er det først og fremmest superhøroen Arnold, der tiltrækker sig opmærksomheden. Han er lederen, den alle accepterer som nr. 1 med sine utallige Mr. Univers og Mr. Olympia titler. Arnold er et særligt fænomen blandt body buildere, ligesom Muhamed Ali er det blandt bokserne. Arnold er et mirakel af muskler. Han er drengen med den rørende baggrund, den fantastiske karriere, den enestående og enøjede viljestyrke, den enorme frækhed og selvhævdning, den største grovhed, den største succes. Han er den højest betalte muskelmand i verden, idet han får op til 1000 dollars i minuttet for at posere. Han er den rigeste og den med de mest blomstrende fremtidsudsigter. Hans forhold til Weider Enterprise er meget intimt, og Joe Weider udtrykker det selv således: "Han kan godt komme ind i vore foretagender og arbejde sig op". Arnold og Weider har brug for hinanden. Arnold bærer hele body builderindustrien, og han er båret frem af den. Kort og godt, Arnold er et rigtigt mandfolk med stor succes!

Body building er en kunst!

Om Arnold kan man læse i den nye billed/tekstbog "Pumping Iron", — en bog der legitimerer interessen for den perfekte krop "the art and sport of body building". Det, der gør Arnold enestående, er ikke, at han er stor. Hver enkelt del af Arnolds krop er perfekt. Fra top til tå. Arnold er body buildingens store medie-barn. Der er allerede skrevet flere bøger om ham, og den første film om ham "Stay Hungry" er lige blevet produceret i Hollywood.

Arnold udtaler sig gerne om alt muligt, og han giver et fortrinligt indblik i denne esoteriske verden af sved, vægte, og anabole steroider (kunstige proteiner): "Jeg mener, man kan kun have et par ledere, resten må følge efter! Jeg føler, at jeg er den fødte leder, og jeg har altid set frem til at blive leder. Jeg hader at være en der følger efter. Sådan havde jeg det som barn . . . I skoletiden havde jeg dette enorme ønske om at blive opdaget. Når jeg så TV eller film, placerede jeg altid

mig selv oppe på skærmen og drømte om, hvordan det ville være, hvis folk så på mig? Jeg havde på fornemmelsen, at jeg var bestemt til noget mere end en almindelig gennemsnitstilværelse. Jeg var valgt til at gøre noget særligt. Derfor fik jeg på fornemmelsen at jeg måtte blive nr. 1 i et eller andet. Jeg tænkte på berømmelsen, på bare at være den største. Jeg drømte om at være diktator over et eller andet land eller en slags frelser som Jesus".

Efter at have prøvet mange forskellige ting kommer Arnold temmelig tilfældig igang med body building: "Det var et fornuftigt valg for en, der var syg med at blive berømt". — Om det at være body builder siger Arnold bl.a.: ". . . Man bliver kunstner, og man arbejder på sin krop som en billedhugger arbejder på sin skulptur. Han beslutter sig for, at der skal lidt mere her på læggene, mens jeg siger, at jeg skal ha' ti ekstra omgange med benarbejdet. Hvis man har sans for det, så ser man fejlene, og dem arbejder man på. Man kan ikke se ind i spejlet og sige "Jeg ser fantastisk ud". Man må være meget klinisk, hele tiden analysere og arbejde på det . . . Jeg arbejder efter et fastlagt mål, jeg har foran mig, og det er en eller anden særlig kraft, der driver mig til det. Det, der gør dig til champion, er, at du bryder

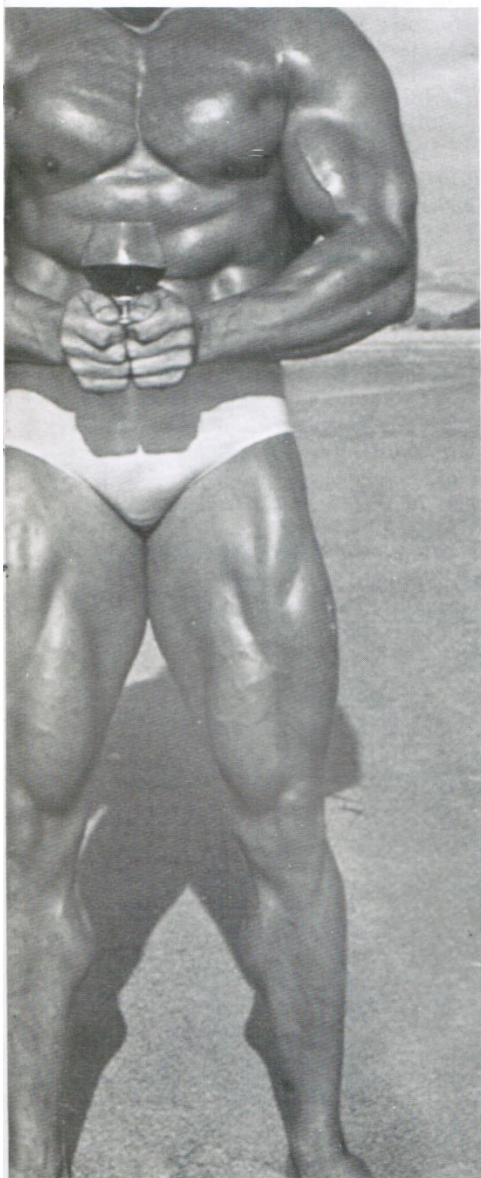

smertetærsklen. Når det rigtig gør ondt under træningen, så betyder det noget positivt — vækst, succes! Så bliver det til en fornøjelse. At gøre smerte til nydelse, uden at være masochist". — Arnold er på besnærende måde istand til at afvise det narcissistiske og masochistiske i body buildingen. Igennem mange år har denne sportsgren jo været offer for mange "ucharmerende" myter. Der findes masser af historier om de store muskelmænds narcissisme og suspekte seksuelle adfærd,

ligesom der er beretninger om, hvor hjerneforladte og skadede disse muskelfetichister er. Men Arnold er en god mand for sporten og hele industrien, idet han med Poulsgårdsk instinkt formår at tilbagegive alle beskyldninger, og istedet fremstille det hele som et sundt udtryk for menneskets vilje til at få magt. Selv den smerte, der er forbundet med at nå tinden er sund nydelse, og ikke spor masochistisk!!!

Bøsser? — Næh ikke spor!

Som leder er Arnold helt fin. Han er alle sportstræneres store ideal: En barsk, viljefast og følelseskold gut, der på bunden er både god, retfærdig og sentimental som et lille barn. Hans sans for det autoritære

er fremragende. Alle der kommer til Arnold for at konkurrere med ham skal tage sig iagt: "Hvis nogen kommer hen til mig og siger 'Jeg er stærkere end dig, jeg har større arme end du, men vil ha' dem endnu større . . . hvordan gør jeg det?' — så kan han være 100% sikker på, at jeg vil ta' roven på ham". Tonen er en ganske anden, hvis man underkaster sig Arnolds autoritet, og viser passende ydmyghed overfor verdens stærkeste mand. Så er Arnold blid og hjælpsom.

Blandt vennerne er Arnold enormt populær, og han er den bedste til at joke. Der er ikke censur på, hvad denne friske unge mand kan finde på at sige, når de store drenge står og smører hinanden ind i olie eller pumper musklerne, førend de skal på scenen for at posere og konkurrere. Atmosfæren i omklædnings- og træningsrummene er dampende. Adrenalin hænges i luften, medens muskelbjergene bliver større og større. "Bøsser? — Næh, ikke spor! men de fortæller en masse bøssevitigheder". Arnold er i en lidt vanskelig situation, når han bliver spurgt om homoseksualiteten og body buildingen. Man gør fra sportgrenes ledelse meget ud af at bedyre, at der blandt publikum og fans er masser af kvinder. Men alligevel kan det ikke skjules, at denne sport er om nogen utrolig mandsdomineret. De kvinder, der vitterlig er blandt publikum, lader det ikke til at muskelmændene i virkeligheden skatter særlig højt, idet de afvises som stupide "body freaks".

Mange af muskelheroerne forklarer gerne indgående om deres lykkelige ægteskaber. De lader sig helst fotografere med børnene på de svulmende arme, medens en barmfager blondine smyger sig omkring alfaderen, ligesom slangen omkring Anika. Det kan Arnold ikke. Han er ikke gift, men hans østrigske mor er netop på besøg, og det er dejligt, at Arnold ikke længere er alene.

Fru Schwarzenegger har meget rørende at sige om sin store dreng. Hun er så stolt af ham, fordi han har så store muskler og så mange kræfter. Men hvis hun var en ung pige, så ville hun ikke falde for ham. — Arnold har ellers intet imod, at man falder for ham. Om det er kvinder eller mænd, der falder, det spiller ingen rolle. Og det er klogt af ham, for der er mange, mange penge i det med alle de mænd, der falder og sukker. For hans eget vedkommende er der dog ingen tvivl: Arnold er helt vild med piger med store bryster. Når han pumper musklerne op, så er det "som at omfavne en pige", og når det iltrige blod så rigtig strømmer ud i musklerne og fylder dem, så er det "som det som at komme i en go' skede". Men unge Arnold er tolerant og modtager også gerne de homoseksuelles hyldest. "Jeg har intet imod at bøsser glør på body buildere. Jeg vil glo' på samme måde hvis Raquel Welch eller Brigitte Bardot kom gående forbi. Når jeg ser en pige med nogle ordentlige nødder, så glør jeg, og jeg tænker på, hvad jeg ville gøre med hende, hvis vi kom i kassen. Det samme gør bossen, når han ser på muskelmænd. Det må man se i øjnene, når man har en flot krop, og det er på en måde en kompliment".

Manderollen

Body buildingens verden er ikke præget af de store nuancerede synspunkter, eller

Eksempler på typiske reklamer fra Weiderkoncernen:

crash weight-gain

FORMULA #7
"DRINK-ON" UP TO A-POUND-A-DAY!

This new Joe Weider scientific weight-gaining breakthrough puts an end to the skinny body! Now, you can "drink-on" a powerful pound every day until you've reached your most muscular and virile, he-man weight! Thousands of men are doing it every month! Why not you? Enjoy this totally new breed of nutritional WILDCAT — guaranteed to put an end to your muscle-starved, hungry looking body FAST! Tastes like a milk-shake; fills out your body and face for a fresher, more exciting, fun-going you!

14-DAY SUPPLY \$16.98
FREE "VALUABLE WEIGHT-GAINING AND MUSCLE-BUILDING COURSE" INCLUDED!

Weiderkoncernen sælger proteindrikke, hormonprodukter, etc. for millionbeløb. Alt er indrettet på at forøge muskelpansenret.

Let
Joe Weider —
Trainer of
"Mr. America"
and
"Mr. Universe"
since 1946 —
help you
become a
powerful,
muscular virile man
with these exclusive
"WILDCAT POWERIZERS!"

Mr. "Wildcat", skabt af Joe Weider

sublime forklaringer. Vi er først og fremmest i et univers, hvor man arbejder med det helt enkle, de primitive kræfter og den rå styrke. Det er dog ikke ensbetydende med, at der ikke er et fint udviklet artistisk, teknisk og taktisk system indenfor selve opbygningen af f.eks. muskel- og poseringsteknikken. Men hovedlinien er elementær. Værdierne ligger i musklerne, og idealerne omkring det at være mand måles gennem størrelsen af musklerne. "Body buildingen beskæftiger sig med det mest elementære mennesket har — kroppen". Det er et rigtigt mandeunivers, hvor manderollens fundament er helt blotlagte. Det kommer tydeligst til udtryk omkring selve konkurrencerne. Gutternes opførelse i forbindelse med dem er rendyrket aggressions- og konkurrence teknik. Hele Arnolds liv er en stor konkurrence, om hvem der har de største muskler, de mest perfekte proportioner, og hvem der kan posere bedst. — Og Arnold sejrer altid pga af hans 'viljestærke', hensynsløse tilsidesættelse af alt andet.

Der er mange faktorer i body builder-universet, der er typiske for manderollens grundpiller. Konkurrencen og styrkeprøven afløses af det kammeratlige samvær, og der findes en ganske særlig solidaritet mellem verdens største muskelmænd. Kappelstrid og aggressivitet afløses af en næsten kælen og et stærkt fetichistisk kammeratskab, hvor man hygger sig med sine og andres koner og venner. Der er en glad, drenget og frivol jargon mellem gutterne, når man diskuterer de nye vægte, redskaber, eller hvor meget man skal tage af de farlige kunstige proteiner. Arnold er helt sikker på "at alle gutterne er som alle andre fyre" og han er helt vild "med at rejse verden rundt som star, uden at betale en skid". — Selvom han er som alle andre (!), kan han ikke nære sig for at føle sig som lidt af et Übermensch: "Jeg har altid set ned på folk, der bare gjorde alt det almindelige. Du ved, jeg syntes at det var kun noget for untermensch, — den lavere klasse".

Selvtægtsfilosofi

Joe Weider synes, at Arnold er en typisk all-american boy, fordi han startede fra bunden og arbejdede sig op derfra ved egen kraft. Arnold selv tænker dog på, at han er fra Østrig, så han synes, at han er en all-european boy: men han elsker Amerika: "Det er en guldmine, det er bare himlen — det politiske system, politiet, det altsammen". Arnold mener, at i Østrig og Tyskland er der brutalt. Der har man politistat, og der kan ikke gøres store forretninger. Det kan derimod i Amerika, og Amerika har givet denne supermand alt.

Arnold udtrykker klart den almindelige amerikanske selvtægtsfilosofi, når han kommer ind på sociale emner. "Jo stærkere og jo mere sikker man bliver, jo mere kan man være venlig og god mod folk", men Arnold ved også, "at ingen tænker på ham, når han er frustreret. Han må selv klare ærterne". "Sikkerhed betyder ikke noget for mig", siger Arnold, "der er ingen sikkerhed i verden mere. Det er blevet bevist gang på gang. Hvad skete der med japanerne i 2. verdenskrig. Se på det tyske og jodiske folk. Alt blev ryddet af vejen. Der er ingen sikkerhed, — og så mange mennesker bekymrer sig om deres sikker-

hed! Jeg tror, så længe man udvikler sig selv — er go' til et eller andet, så, uanset hvordan tiderne er — depression, eller totalt sammenbrud for et land, — så, kan man altid gøre et eller andet. Folk vil altid beundre dig, hvis du er go' til noget!".

Vi behøver ikke at bekymre os for Arnold, og hans fremtid. Med den stærke tro på sig selv, og individets magt, skal han, nok sørge for at overleve. Han vil komme endnu højere til tops i vor kapitalistiske mandscivilisation. Arnold er det rene Übermensch, og han siger det med et stort smil: "Det løber hele tiden igennem mit hoved, at jeg er nr. 1. Det er indlysende at jeg er kongen".

Kapitalismen og Herkules-myterne

Når man læser alle disse Arnold-udtalelser, kommer man straks til at tænke på andre gamle og nye Hercules-myter, — en moderne levendegjort Tarzan. Der er mange lighedspunkter mellem Tarzan og Arnold, men Arnold er også meget mere end Tarzan. Når alt kommer til alt er Tarzan en primitiv personifikation af vore drømme om en højere retfærdighed ude i naturen, der endnu ikke er odelagt af civilisationen. Tarzan er eet med naturen, han rykker altid ud i en god sags tjeneste, og han er manden på jagt, der forsvarer det gode og retfærdige for at opretholde naturens orden. — Arnold har skiftet junglen ud med gymnastikinstitutter, konkurrence tribuner og badestrande. Tarzans fantastiske eventyr er skiftet ud med en "sand" historie om den lille dreng, der gennem egen vilje har bugget sig op til verdens største supermand. Tarzan er et fantasifoster, men Arnold er levende kod og blod, i pagt med hele den mandsdominerede kapitalistiske kultur. Hans fysiske overmagt virkeliggør drømmen om superhelten, og Arnolds intellektuelle og psykiske egenskaber virkeliggør drømmen om det frie individs uindskrænkede ret. Arnold er hyldesten til individualismen, dens uindskrænkede overmagt, og dens maskuline fysiske fremtoning. Med ham eksemplificeres det kapitalistiske samfunds myte om "helten", manden i centrum, og med ham legaliseres alle de kræfter i mennesket, der bygger på selvtægt og den stærkes ret. Arnold er bevidsthedsdannende og derfor farlig.

Hercules-myter er ikke noget nyt i den vestlige verden. Karakteristisk er den opblomstring disse myter får i perioder, hvor den vestlige civilisation er i krise. Truer verden med at styrte sammen, haler vi dyrkelsen af overmennesket og naturens uskyldige sønner frem som et mandende håb. Kapitalismen har taget dette fænomen til sig, og nu bruges myten til at fasttømre manderollens identitet og hele kapitalismens ideologi. De reelle problemer i samfundet bliver dermed forflygtiget og afledt.

Hercules-myterne fortæller os, at civilisationen har korruperet den "naturlige" moral og samfundsorden. For naturens søn er alting uskyldigt og retfærdigt. Naturbarnet eksemplificerer den helt ukomplicerede og rene seksualitet uden nydelsessygens dekadence, — og han fremstiller en højere, mystisk sammenhæng mellem magt, seksualitet og uskyld. Disse Hercules-myter er udtryk for menneskets drømme, og kapitalismen har stor

interesse i dem. Arnold er et eksempel på den levendegørelse og den fulde udnyttelse af en sådan myte i det kapitalistiske samfund.

Analysere vi forholdene mellem body buildingens verden og det kapitalistiske samfund, så er forholdene ikke så ligetil at udrede. Arnolds verden er sat godt sammen. Han er ikke dummere eller klogere end mænd er normalt, og han har en sikker sans for at fremhæve det primitive fællesgods alle mænd kender, ligesom han har en enestående evne til at få vore mest primitive "instinkter" til at tage sig ud som tilforladelig sund fornuft eller højere sociale principper. — Hans body builderverden har dybe rødder i barndommens erfaringsverden. Den kraft, der springer fra barndommens fantastier og storhedsdrømme, har formet ham fremover. Den har fremmet et ganske bestemt sæt værdier og adfærdsnormer, på bekostning af andre, og det er dem, der er grundstammen i body buildingens subkultur.

Arnold er et udtryk for en bestemt "socialisations-sammenhæng": Den rendyrkede super-he-man opbygget af stereotyp aggressioner, konkurrencedrifter, magtbehov og mandekammeratskabs idealer: Elementer der rammer dybt i manderollens grundlag, og dermed i den patriarkalske kapitalisme. En enøjet dyrkelse af Ham og body building i almindelighed står for mig som et sandt fetichistisk knæfald for den patriarkalske kapitalismes ideologier og symboler. Arnold rammer derfor i meget dybtliggende lag af den vestlige mandsdominerede kultur, og det er en af grundene til han sælger så godt. Arnold er et ekvistret udtryk for den chauvinistiske bevidsthed, om hvad det vil sige at være mand.

Ole Nørlyng

Artiklen bygger bl.a. på følgende materiale:

C. Gaines & Butler: "Pumping Iron — The Art and Sport of Body Building — New York 1974

"Muscle builder & power" edt. Joe Weider

"The joy of pumping" artikel af Abe Peck i "Rolling Stone" Juni 1976

Jack Nichols: "Mens Liberation"

Gerhard Vinnai: "Fussballsport als Ideologie"

KAJ'S

Kaj er lærer og bøsse og det har han ikke lagt skjul på, det havde nær kostet ham hans stilling, hvis ikke børnene havde sluttet op om ham. På de næste 4 sider gengiver vi nogle bøsseblade børnene har lavet til ham.

BØSSEBLADE

② Problem KAJ

Kaj er et født problem barn. Da han blev 8 år var han bøsse. Kaj onanere i timerne og forføre drenge på skolen.

Kaj må udslættes

Kaj smider bukserne til møder og laver det hele til et orgie. Kaj skal udslættes for fanden.

Stillinger for begyndere

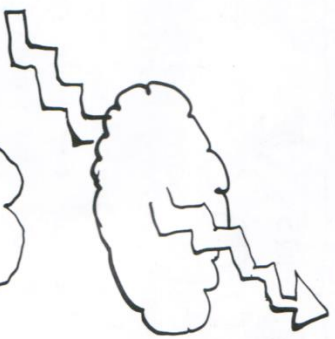

GRUPPESEX & Poplar i bøsseblade

Stillinger for to...!!!!!!!

⑫ Pas på Hunken

ROMAN BØSSE BLØDE

Der var engang to drenge som bøsede. Den enes pik var stor og saftig og dens andens var fed og slimet. Det var første gang. Deres pikke mødes med et suk. De havde begge vendt på denne Befrugning. Hov du må ikke få stå dreng.

BØSSE BLADET nr 2

NYT NUMMER

I dette nummer

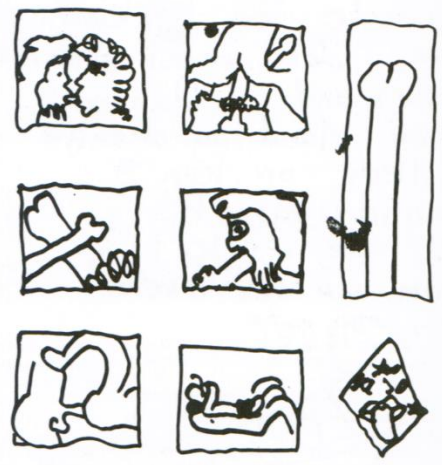

Michak snakker ud om ?

Live Billeder

BØSSE ROMAN

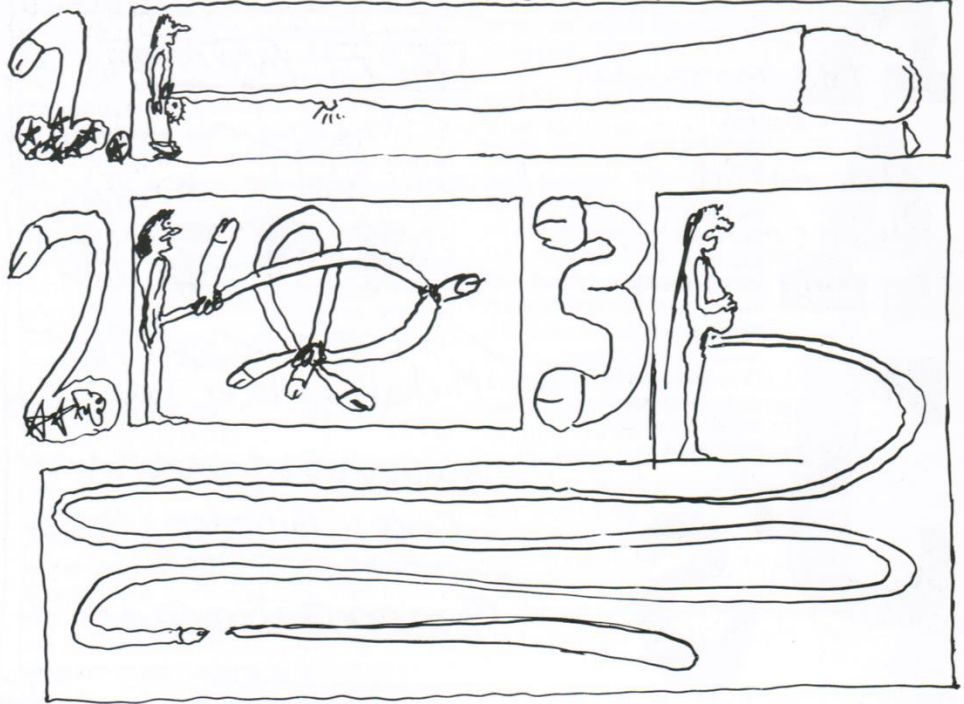
① Kaj og hans ven mødes på Cristania. Annett var på plotten

Bøsse bladet

lavede en konkurrence om den mest skønne tissemand i Danmark 3000 Mand og drenge stillede op. Kun 3 mand vandt. På de næste sider kan du se hvem der vandt

Arets tissemand (12)

Anoncer

køb stigs afgnavede snave kondomer
kr 3,00

BØSSE STØVLER
Køb de nye bøsse støvler hos Arne

Fede støvler kaj brug Dem

VÅJ OPTRÅDE
PÅ CHRISTIANR &
FEDE BILLEDER
MAMM

læs
ROMAN
Han endte som bøsse
den lille joe kom en dag Hen af en lille mørk gede Han var meget glad for Han havde lige været Henne ved sin pige,? men så kom black jack banden og bæssede Han ud og ind og nogle suTTede den lille orm og det var de gligt syntes Han og fra der dag var Han en af de største bøsse i Hele danmark

- ③ Hvis en af de 3 er dig så kan du hente 1) 10.000kr 2) 7.000kr 3) 2.000kr hos redaktørene for BB

Pas på denne Mand Han er farlig

Du spør 200\$. Han har myrdet en lille mand med dette våben

HVAD ER EN BØSSE KLUB.

En BØSSEKLUB ER IKKE NOGEN KLUB MAN KAN MELDE SIG IND.

Hvad er en bosseklub?

En bosseklub er ikke nogen klub, man kan melde sig ind i. Næ, nej, en bosseklub er sådan en klub, man selv må lave, altså hvis nu der er sådan 8-10-12 bosser, der plejer at komme sammen på en kro eller bare en bevertning, så laver man en klub tilsammen, det vil sige, at man mødes i en af de andre bosser lejligheder. Der får man så noget at drikke, sodavand eller øl, som smager udemærket.

Når man så er samlet alle sammen, fortæller man hvad hvert bossepar har oplevet, og man snakker også om hvad forskellige helt nye ord betyder.

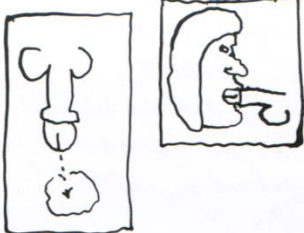
Det var en bosseklub. Der er også nogle, der kalder sådanne klubber for "Bosseklubben Dinglepik", men det er også helt rigtigt, for hvis nu man kaldte klubben for "Bosseklubben Brystholder" eller "Bosseklubben Dame-trusser", så ville det jo ikke passe så godt, fordi det var jo en bosseklub, der var tale om.

Hvis nu vi sagde at klassen var en bosseklub, ja, så snakkede vi måske om, at en bosse er to mænd, der godt kan li' hinanden ligesom en mand og en dame. Vi vil også nok finde ud af, at man kan sige, at bosse, det betyder altså at et par bossekæle kæler med hinanden ligesom en mand og en dame. Dette her er bare to mænd. Til sidst kan vi ikke finde ud af, hvad som Klaus sagde i år, "bossefnat" er og det vil vi nu lade Klaus om at fortælle os. Hvad betyder det? Du har ordet, Klaus.

kaj Bladet nr2

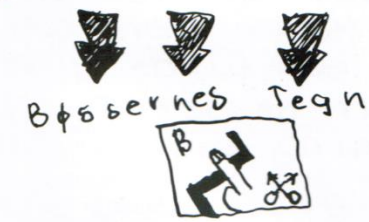
det er et problem med kaj. han onaner hver aften kl. 8 kaj og hans fans har det skønt sammen

kaj og hans fans i funktion

HUSK: brug lysse røde kondomer de skal hels have form som en lave. ① ②

kaj kan bedst lide 69 stillingen. For han elsker en saftig pik. en liggerlig Bøsse søges helst med en pik på 12 cm. kaj seder og onaner met- i timerene han bor ude på Cristania. ③

IÆS BB
Hver daga (whhmm)
Når det udkommer
Bladet for bøsser
Leve Bøsser
GRATIS BLAD

Har du noget på hjertet så skriv BB

JEG ADVARER MOD KVINDER.

næste udgave kommer i morgen efter 15sktimen

BB: Forleden blev du forført. (Hvordan kan man læse i Kaj Bladet) af Kaj.
 M: Ja, det gjorde jeg skont.
 BB: Er du blevet bøsse af det?
 M: Ja, det er jeg faktisk.

7)

BB: vil du anklage

Kaj
 M: Vej for jeg nød det jo

BB: Har du mødt kaj senere på samme måde

M: Ja 3 gange er han kommet hjem til mig efter skoletid

BB: elsker du kaj

M: Ja Ja skønt.

Kaj er et problem for verden læs side 9

DET HELE 9 STARTE SÅDAN.

en dag kaj og hans fans lå og så en sex film om bøsser synes kaj det så sjovt ud så begyndte han med hans fans han har været bøsse siden han var 8 år

en aften blev jeg forført af kaj han smed mig ned i hans seng han gav mig orter til at slikke hans dunkene hjern fra slim først var det ulækert men så gik det ellers løs kan du tro

NYT MEDLEM i kais gruppe

dette er det nye medlem i kais gruppe han siger: jeg er meget glad for at være med i kais forsætter side 16

annoncer

Selv smørende kodonget omed påhængs amatør hos Arne i hede sandbunke på bænkeskanes legeplads

hjemme lavede korte til fester hos Sir BB.

Bøssernes OPRØR

bøsse kaj gik agurk alle bøsser ne gik i går ind på cristian borg og demenstret over at der bliver gjort grin med dem og fordi der ikke er lige ret for bøsser og det vil de have ellers gør de samfunds oprør siger bøsserne til clonking magrete

Arnes Sex liv

Bøsse bladet: spørger Arne: svare

BB: Arne du er kent som »den vilde bøsse« er du glad for navnet

BB: Ja jeg er meget glad for det. Men jeg ville helst have noget med sex i bøsse.

BB: hvor mange år har du været bøsse.

BB: Altid, den første jeg fik et forhold til var min lille foror. Vi forstår hindand når det gælder sex.

BB: hvor mange har du et forhold til

BB: til mange. Jeg kommer i bøs Jack hver fredag. her gav jeg på omgang

BB: er du et sex dyr

BB: Ja

Arne er en rigtig bøssekal jeg prøvede ham selv. Det var skønt men jeg savnede nogle pletter til at rave på

pædagogens krigsdans

om fredagen ved LUKKETID

ET YNDIGT BARN

Mette er sådan et yndigt barn
kan alting selv. Er snart tre år
lange mørke vipper
og himmelblå øjne der lyser af renhed
hun leger med Birthe på tre:
en anden lille guds engel
de er uadskillelige
hånd i hånd, mørk og lys, morgen og
aften

ved bordet, i bussen, i sovetime
de kan slet ikke undvære hinanden
sir de voksne

det er kun
når jeg ser den anden vej
at Mette griber Birthes hår og hiver til
hvorefter Birthe lynsnart spidder hendes
øjne på to fingre
mens hun ser adspredt ned for sig
og sætter neglene dybt i Birthes arm

lidt blod pipler frem. Lidt hud skræller af
Mette ser blånende op på mig
mens Birthe skriger.
Mette er sådan et yndigt barn.

Bente Clod

"livet er ikke så farligt
som mor sagde.
Det er endnu farligere .."
Erica Jong

Hvad er det, du vil?
Jeg vil danse en krigsdans nu, for jeg går
hjem

jeg vil vise min farligste side frem
som sibylle og sandsiger, heks, amazone
vil jeg sige det hele præcis som jeg ser det
Det er det jeg vil

For børnenes skyld?

For børnene, ja, for jeg er så træt
af at se dem kvæles i sukker og vat
og stopfodres pænt med en mini-model
af voksnes "lykke" og glæde" og "held"
beroligende stemmer taler som smør
i disse programmer man laver specielt
for børnenes skyld

Men de er jo så små!

De kan hade og drille og sparke og slå
fra den dag de kan stå og den dag de kan
gå

de er svigtede, dårligt udstyrede små
for ingen fortæller det fjerneste om
at vi også er små.

Men de skal da lære?

Javist skal de lære. Om det, du fortier
om drenge og drømme og angst og om
piger.

Om løgnenes net der strammes usynligt
den vigtigste lære jeg vil de skal ha:
de skal lære at lære

Jeg fortæller dem sandheder om dig,
min ven

jeg fortæller de sorte, de grå og de hvide
for jeg nægter at dække dig længere, ven
og støtte de løgne der køber din fred.
Og resten: manererne, tallene, reglerne
kan børnene kun putte skråt op eet sted:
i røven, min ven

Hvor skal du nu hen?

Jeg skal ud for at vække de sovende børn
vi skal danse en krigsdans om bålet inat
vi begraver en løgn eller to og går hjem
og ser jer i øjnene, holder jer tæt
til I husker en kærlighed, tidløs og fri
til I aldrig blir helt de samme som før
det er det, jeg skal

©Bente Clod

våde læber

Der er langt om længe kommet et seksual-
politisk forlag. Navnet er Våde Læber —
forlag for økonomisk og erotisk revolu-
tion.

Det er et mini-foretagende, der er base-
ret på forfatternes fulde inddragelse i
processen omkring fremstillingen af bo-
ger. Foreløbig er der kun udgivet en bog,
nemlig digt-samlingen "NOGEN" (Car-
sten Nagel).

Det er en autentisk digterisk skildring
af en ung mands tanker, handlinger og
udvikling, hvor hovedvægten er lagt på
hans forhold til livet og kærligheden.

Bogladeprisen er 19,50 kr., men da
forlaget, grundet økonomiske umulighe-
der og for at holde prisen nede, ikke del-
tager i det almindelige distributionssy-
stem, fås bogen i første omgang kun i de
største københavnske boghandlere. Der vil
derfor yderligere være mulighed for at
bestille "NOGEN" direkte fra forlaget,
enten ved indsættelse af 19,50 kr. på giro
....., eller telefonisk på (01) 171473
(fortrinsvis mandag 10-16).

Hvorfor er "Seksualpolitik" forresten
kun et rent bladforetagende. Hvad med et
samarbejde om lidt forlagsvirksomhed?

Kærligst Våde Læbers redaktion

HVORDAN?

kærligheden, dette altfavnende fænomen, min livskraft
hvordan tilhøre et samfund uden dette fundament?
kærligheden, min evigt groende have
hvordan leve uden bund når jeg ikke er bundløs
men fuld af blomster der behøver min haves muld?
kærligheden, en regnbuefarvet helårsblomst
hvordan dyrke denne kærlighed hvor gartneren gir mig gift
og river elskov op med rod for elskovs rod er slået?

hvordan overhovedet elske når min inderste lidenskab er dolket
hvordan nyde dræbende ukrudt
hvordan i alverden forene et elendigt surrogat med elskov
og hvordan blive varm og gro på hvilken som helst institutions
imiterende kommando-kærlighed?

hvordan overhovedet la vær at kæmpe til det allersidste
mod denne syge altødelæggende pestilens
af en rå-kneppende kultur?

Carsten Nagel

Valby Langgade 49 A 1. th.
2500 Valby
Tlf. (01) 17 14 73.

J: Jeres børnehaver er ret forskellige, hvordan vil I betegne børnene? Hvilket miljø kommer de fra?

Y: Hos os kommer de fleste børn fra arbejderklassen. Der er enkelte børn af studerende, men de fleste studerende er enlige. Det kendetegner børnene meget, synes jeg, at vi har 70% med delvis fripladser og at vi har åbent fra halvsy til fem.

M: Vores børn kommer fra et helt andet miljø. Vel nærmest overklassen. De er alle børn af forældre med hus og have. Vi har kun et arbejderbarn ud af femogtyve børn. Vi har åbent fra otte til fjorten.

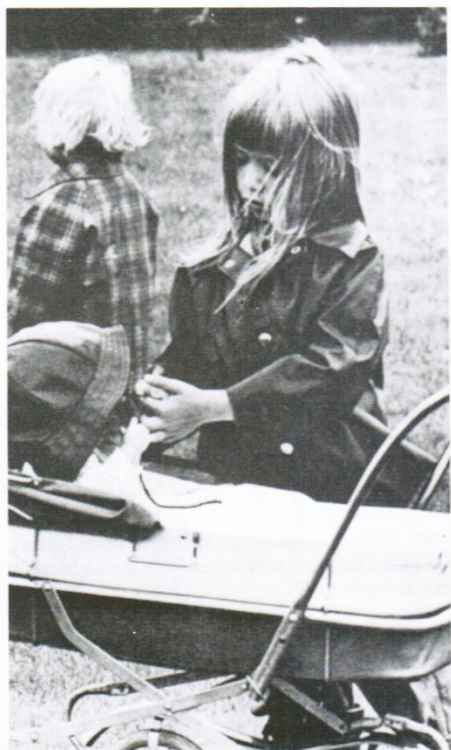
Pigerne er stærkere

J: Det jeg gerne vil snakke med jer om, er børn og kønsroller. Hvornår synes I de traditionelle kønsroller begynder at vise sig?

M: Jeg synes ikke, man kan tale om et bestemt tidspunkt, hvor det starter. Børn er billeder på deres omgivelser. Men der hvor det tydeligst kommer frem for os, det er når børnene begynder at kende forskel på årsag og virkning, på sig selv og omverden. Det sker oftest i 4-5 års alderen og kan ses i deres lege. De begynder at gruppere sig. Drengene lever oftest drenge lege sammen, cykler og kører biler, mens pigerne for det meste samler sig og pussenusser med dukker og sådan. Det ser man næsten ikke i treårsalderen.

Der leger børnene ofte sammen på tværs af kønnene.

Y: Jeg synes, det viser sig meget tidligt. Jeg har indtryk af, at det miljø vores børn kommer fra er meget traditionelt med hensyn til kønsroller. Jeg synes, det viser sig tydeligst hos pigerne i treårsalderen. De får meget hurtigt den her moderrolle. De er ligesom små mødre, passer på hinanden og sådan. Det sker vel, fordi mange af dem har små søskende og bliver pålagt at passe dem.

Sådan er det ikke med drengene, de er mere pyldrede og mere bundet til deres mødre. De er sådan lidt mere forsuttede og de græder mere. Pigerne er stærkere, allerede som treårige. De er heller ikke nær så meget syge som drengene. Mødrene er meget bekymrede for deres drenge. Navlesnoeren sidder meget fast hos drenge.

Man starter også meget tidligt at opdele børn via deres tøj. Det mærker vi meget hos os. Hvis nogen drenge gør sig våde, så vil de kun skifte til tøj for drenge. Det andet kan man ikke være bekendt. Man kan ikke gå i pigeunderbukser, når man er dreng, fordi det kunne mødrene jo ikke drømme om at gi' dem på.

Drengene tror de er nogen fandens karle

J: Hvorfor tror I kønsrollerne viser sig?

M: Ja, jeg synes sådan set, at vi har været lidt inde på det. Det hænger selvfølgelig sammen med omgivelserne. Hvad børn ser i deres hverdag. De kommer i en alder, hvor de begynder at opfatte sig selv som dreng eller pige, og prøver så at identificere sig med de roller, de oplever hos de voksne.

NAVLESNO SIDDER MEGET FAST HOS D

af Jeannette Schellenberg

Interview med Yrsa Jensen og Margrethe Jessen,
børnehavedere, henholdsvis i og udenfor København,
og kønsroller

Y: I vores børnehave er det jo meget fastlagt, det er moren der henter og bringer børnene, det er moren der skal hen og købe ind efter at hun har været på arbejde, det er hende der skal ringes til, hvis børnene bliver syge. Men når børnene så kommer hjem i miljøet, så spiller faren en meget stærk rolle. Om ikke andet så i kraft af at han er faren. Mødrene taler tit med børnene om faren ved at sige: "Nu skal vi skynde os hjem for far skal ha sin mad" eller "far skal til fodbold, vi skal skynde os". Far SKAL. Det er da klart, at det præger børnene.

J: Gør I noget aktivt for at undgå de traditionelle roller?

M: Vi prøver så vidt muligt at undgå legetøj, der henvender sig til et bestemt køn, men prøver i stedet at ha et bestemt udsnit, der udfordrer fantasi og intellekt og indbyder til sociale lege. Og for at imødegå grupperingen, bruger vi meget tid på rytmik og dramatik.

Y: Vi har lavet et forbud mod at ta legetøj med hjemmefra. For det grupperer altså børnene. Hvis en pige har en dukke

REN RENGEBØRN

begge
om børn

med, så har hun altså alle pigerne rundt om sig. Hvis en dreng har en revolver med, så har han alle drengene omkring sig.

Forældrene er blevet lidt vrede over det, for deres dreng skal sgu da ha lov at lege med en revolver. Men vi har holdt på det. Vi har forklaret, at den måde man leger med en revolver på, det gør at drengene tror de er nogle fandens karle. Det er jo det, der er meningen med det legetøj, ikke?

Vi har faktisk ingen dukker i børnehaven. Vi har nogle enkelte slaskedukker, som vi selv har lavet. Købedukkerne er sgu så forkerte.

M: Hos os har vi prøvet at bryde rollerne ved at tvinge dem til at lege sammen, for at komme væk fra den holdning med at piger dem leger man ikke med og at drenge skal være raske og lege sammen.

Vi har givet børnene faste pladser i spisesituationen. Sat dem dreng-pige, dreng-pige. Delt i to grupper. En gruppe med de 5-6 årige og en gruppe med de små. Der skete noget meget skægt, som vi ikke havde forudset. Den store gruppe blev pludselig meget konsbevidst. Pigerne

påvirkede drengene og omvendt. De spillede op til hinanden på helt traditionel vis. De blev mere seksuelt bevidste. De blev fnisende og lavede kærestepar. De kunne lide det og begyndte at lege meget tætte seksuelle lege, "bollelege". De generede sig ikke for at vise, at de kunne lide hinanden, fordi vi ligesom havde gjort det lovligt.

Y: Vi har indrettet vores dukkekrog efter at børnene kan lege deres familielege med hinanden, bruge deres egne kroppe istedet for dukker. De leger meget familielege i vores børnehave, osse nok fordi de lever meget tæt hjemme. De bor næsten alle i toværelses lejligheder med toilet på trappen, uden bad, hvor man altså vasker sig i kokkenet. Deres leg er meget traditionel, men jeg synes ikke at de har brug for dukker. Jeg havde en oplevelse her sidste år med nogle af de store børn. De legede familie. Det var en pige, der var mor og hun var en meget skrap mor. Drengene de fulgte hende. Også fordi hun var en meget køn pige, som spillede hele den der pige-rolle og drengene blev på stribe vildt forelskede i hende. De var underdanige, hun kunne simpelthen køre med dem. Det var hende, der lavede maden, men det var også hende, der ordnede alt andet. Hende der gjorde det hele. Det synes jeg tit vi ser.

J: Mødrene i det miljø har altså brug for at være stærke for at klare hverdagen?

Y: Ja, bestemt.

M: En anden ting som også er vigtig for at imodegå de traditionelle roller er, at der både er mandlige og kvindelige pædagoger ansat.

Y: Ja! Vi har i øjeblikket en mandlig medhjælper, der hedder Jens. Og Jens er meget stor, men meget folsom. Han spiller overhovedet ikke på, at han er stor og stærk.

Den første dag han var i børnehaven var drengene fuldstændig enige om, at han måtte være meget stærk.

Det klarede Jens med det samme ved at sige, at nok var han stor, men at der var en masse ting, han ikke kunne klare. Han har siden taget den problematik op med drengene, altså noget om pigeroller og drengeroller. Men drengene sagde alligevel at drengene sgu var de stærkeste. Det er meget svært at trænge ind. Der er ligesom ikke noget at stille op.

Svært at være dreng

Y: Det kan være meget svært at være dreng. Der er en som får lederrollen og han har det også svært.

Sidste år havde vi en dreng, som var meget stor rent fysisk, men var meget blød og folsom. Men de andre drenge stod rundt om ham og sagde: "Kim er den stærkeste!!" Kim holdt meget af at kæle, men turde ikke fordi han skulle leve op til at være den stærkeste.

Vi prøvede også at snakke med drengene om det, men så går de jo hjem og snakker med forældrene, og forældrene har en anden opfattelse af hvordan drenge skal opføre sig. Så kommer børnene let til at stå i et dilemma. De er jo også fantastisk solidariske med forældrene og vi kan jo ikke presse noget ned over hovedet på børnene så de kommer i konflikt. Vi bliver nødt til også at være solidariske med forældrene, for ikke at lave for stor afstand mellem hjem og institution.

J: Definerer børnene selv deres roller?

Y: Ja, det gør de på en meget barsk måde. De siger at drenge har en tissemand og en pige har en tissekone, og en pige hende skal man bolle på! Piger det er sådan nogle man ikke skal ta så højtideligt.

Pigerne har det mønster med at sidde og vente på, hvad for en dreng der nu bliver interesseret i hende. Det pigerne ligesom skal støtte sig på er deres påklædning. Og drengene har også fundet ud af hvilke piger der er smarte.

Kritik fra forældre

J: Har I fået kritik fra forældre, når I prøver at bryde med det mønster, de har hjemme?

M: Nej, tværtimod vil jeg sige. Vi fortalte forældrene, at vi ville prøve at bryde med de traditionelle roller. Stille spørgsmålstegn ved dem og sige, er det nu også rigtigt at piger kun kan gøre sådan og sådan, eller er det nu også rigtigt at drenge kun kan det og det? Og det har forældrene altså bakket op om, selv om de har et andet mønster hjemme.

Y: Vi har haft åbent hus et par gange, hvor der kom en del forældre. Vi talte bl. a. om sex og grove ord, det var et af vores temaer.

Der var mange af forældrene, der havde en ide om, at det var pædagogerne, der lærte børnene at bande og at bolle. Jeg måtte spørge en af fædrene om han troede at vi voksne lå og bollede henne i børnehaven. Jamen, sagde han, det var nu alligevel skrappe ting, hans børn kom hjem og fortalte.

Vi havde engang nogle drenge, der sad ude på WC og suttede på hinandens tisse-mænd. Jeg syntes ikke, det var så forfærdeligt, men forældrene blev meget vrede på os. Og så står man i den situation, hvor man har lyst til at spørge om ikke de også selv gør det?

Men det tør jeg altså ikke! For de er meget lukkede omkring deres seksualliv. Det er svært at få dem til at tale om det. Nogen skærer af og siger, at det ikke kommer mig ved og det har de jo ret til. Det er sgu også at pålægge forældrene mere dårlig samvittighed end de har i forvejen. Man byder dem jo ikke nogen ordentlige forhold, når man byder dem at bo med to og tre børn i de lejligheder. De er også i et dilemma og det må man ligesom leve med i, for at få et trygt forhold til dem.

Jeg har prøvet med et par stykker, at nærme mig deres seksualliv. Men de synes ikke, det er noget børn skal følge med i. Og det virker jo helt malplaceret, når man ved, at de næsten sover oppe i samme seng.

M: Jeg har bevidst ikke snakket med forældrene om bollelegene, fordi jeg tror, der vil komme en negativ reaktion på det. Nu går det sådan, at vi kan ta den enkelte situation op, hvis den kommer, så er der en konkret ting, vi kan tale om, hvis forældrene kommer. De ved godt, at vores syn er ret åbent. Det har vi ikke lagt skjul på.

Vi har ikke noget bollerum, det synes jeg ikke man skal ha, for så er det ligesom at styre børnene imod det. Det skal opstå spontant. Børn har jo et seksuelt behov. Det er meget få, der ikke eksperimenterer.

Vi har et rum, vi kalder tumlestuen. Der er både madrasser, bøger og dukketeater. Et sted børnene kan være uden at der nødvendigvis er voksne omkring dem. Der bygges de huler og leger deres bollelege. I starten fløj de fra hinanden når en voksen kom ind. Men da det gik op for dem, at vi syntes, at det var i orden, slaptede de mere af og farer ikke mere sammen, når vi kommer ind.

Du bløder jo!

J: Fortæller I børnene, hvordan jeres kroppe fungerer?

M: Jeg kom engang i en situation, hvor det var helt naturligt at fortælle om min menstruation, og hvor det gik op for mig, at børnene ikke vidste noget om de ting og blev meget forskrækkede.

Vi har et voksens-WC, som også er opbevaringssted for vores slangedyr, og der er et brædt over badekarret, hvor man kan lege. Vi plejer normalt at sige, at børnene skal skrubbe ud, når vi skal på WC. Men en dag, hvor jeg kom, legede de så godt og ville ikke gå ud. Nåh, sagde jeg, hvis I kan tåle at se, at jeg tisser, så er det da også i orden. Jeg satte mig ned og tissede og fandt ud af, at jeg var nødt til at skifte min tampon. Jeg hev tamponen ud og der var selvfølgelig blod på. Så opdagede jeg pludselig, at Vibeke stod og stirrede forskrækket på mig og hun sagde: "Jamen, du bløder jo!!!!"

Jeg forklarede hende, hvad det var og hun blev beroliget og der kom flere gode spørgsmål. Jeg syntes, det var dejligt. Det var helt naturligt at ta det op.

Børnebøger og børneteater

J: Hvordan synes I børnebøger behandler kønsrollerne?

M: Jeg synes ikke rigtig, der findes nogen gode bøger, der behandler det emne ordentligt. Der findes jo en masse bøger, der f.eks. behandler kønslivet. Men de handler altid om en helt traditionel familie, hvor faren putter sin tissemand op i moren og så rokerer de frem og tilbage og ni måneder efter får de et barn. Der står intet om det følelsesmæssige. Man boller kun for at få børn, ikke fordi det er rart og dejligt. Jeg kan kun bruge de bøger som udgangspunkt. Jeg må selv bygge videre og bestemt stille spørgsmålstegn

ved disse bøger. Jeg fortæller børnene, hvordan jeg selv oplever sexlivet og at det er meget dejligt.

J: Margrethe, jeg ved, at du har set mange af stykkerne ved børneteaterfestivalen. Synes du, at den bar præg af, at man havde gjort op med rollerne?

M: Jeg så ti af stykkerne, det var, hvad jeg kunne nå. Kun fire af de ti havde behandlet kønsrolleproblematikken ordentligt. Jeg synes nok, at der var en tendens til, at man ville prøve at gøre noget. Men det mislykkedes. Man gjorde, at man byttede roller. Piger fik manderoller og omvendt. Det var dårligt og blev bare karikaturer. Flere af stykkerne kørte helt traditionelt på, at kvinden var den underdanige, den der ordnede det huslige og manden snød på charmerende mandig vis for de praktiske ting. Kvinden var en atrap til manden.

Gruppen Artipus var særlig slem. De spillede et stykke, der handlede om et par dukke-magere. En mand og en kvinde. Han var hele tiden den mest opfindsomme og kvinden fantastisk tuttenuttet. På et tidspunkt var den helt grov. De skulle lave nogle dåser om til personer. En dreng og en pige. De startede med at sætte nogle dippedutter fast på dåsen. De spurgte ud i salen "Thi-hir, thi-hir hva tror I det her er?" Det var bryster! En masse fnis og thi-hi. Bagefter satte de en dippedut lidt længere nede på dåsen og spurgte: "Thi-hi thi-hi hva tror I nu det her er?" Fjoget, åndsvagt og fnisende. Der var nogle af børnene, der foreslog, at det måtte være navlen! "Nej, nej thi-hir hir nej da" Og så kom det da endelig frem, at det var en tissemand!!

Ah! alt det fnis, det er jo helt åndsvagt at spille på sådan nogen ting på den måde. Og pigerne fik ikke nogen tissekone, de var helt kønsløse.

Hvad skal børn dog bruge det til??!! ●

Flere Røde, Rare, progressive Forældre

Jeg kan ikke forstå hvorfor vi ikke kan ha et kammeratligt forhold til hinanden. Det er der så mange forældre der har til deres børn. Du fortæller aldrig noget!

Men mor så på mig med triste øjne, og jeg forsøgte at skjule min skam, for jeg vidste udmærket, hvad hun mente, men jeg vidste også hvorfor det var umuligt. Jeg orkede bare ikke at forklare hende det den dag, ligesom jeg ikke orkede at fortælle hende hvorfor jeg levede som jeg gjorde, bare håbet at hun forstod. Alle de dage, hvor vi havde stået overfor hinanden, var det hele bare skrumpet ind til en lille dødsyg visitbuket af tørrede konventioner "hvordan går det med dit" og "hvordan går det med dat?".

Forældre/børn

Desværre tror jeg ikke at hun var klar over, at grunden til at vi stod som fremmede overfor hinanden, lå begravet dybt nede i barndommen, da vores forhold

endnu var betinget af afhængigheden. Det er i virkeligheden de færreste forældre og børn, der har et kammeratligt forhold til hinanden. Måske kan det se sådan ud på overfladen, men ofte drejer det sig ikke om andet end, at sønnen snakker piger med faren og moren og datteren udveksler p-pille og børneproblemer. Det dybe og virkelige venskabsforhold, hvor man kan sige alt og gøre alt i hinandens nærver, tror jeg aldrig jeg har set mellem forældre og børn.

Hvorfor egentlig søge at forbedre forholdet til sine forældre, hvis det i forvejen er dårligt? Man har jo ikke selv valgt dem.

Hvis man forestiller sig, at man hver dag i ihvertfald 17 år går op og ned af et andet menneske, vil der under normale omstændigheder opstå en eller anden form for venskab. Men i tilfældet forældre/børn kan det ikke lade sig gøre, fordi forholdene ikke er normale. Det er her, hunden ligger begravet.

Hvem styrer glædestrålende hjem til sine forældre og siger: I drømmer ikke om hvilken dejlig dreng/pige, jeg har bollet med i nat (for slet ikke at tale om den situation, hvor det drejer sig om en af ens eget køn) når man aldrig har oplevet forældrenes glæde ved sex. Når det altid har

været noget, der foregik bag lukkede døre og når man selv var lagt i seng. Hvilken ung pige går glad med sin mor i hånden op til lægen og får p-midler, når hun ved, at moren ikke vil kunne forstå, at det måske er mange forskellige fyre hun har lyst til at gå i seng med. Og at hun ikke altid skal se dem mere end een gang.

Det er vores, og nok endnu mere den ældre generations, tabufyldte indstilling til sexlivet, der gør det umuligt at få et åbent forhold om dette. Forældre kan give deres børn al mulig sexoplysning, resultatet vil aldrig blive frie og uhæmmede børn, hvis de samtidig bliver dunket i hovedet med alle de tabuer og normer, som forældrene konstant giver udtryk for.

Det er denne evigt gentagne hjernevask man er udsat for i barndommen, som senere kan give store psykiske og seksuelle problemer.

Det tyste forbud mod onani, som aldrig bliver udtalt, men som alle kender. Både pigers og drenges uvidenhed om klitoris. Uvidenhed om anus' andre funktioner. Homoseksualitet, som mange børn ikke aner eksisterer, kun vagt fornemmer som noget forfærdeligt, ud fra forældres reaktion, når de leger "numselege" med en af deres eget køn. De evigt truende, mærkelige mænd, som kigger og lokker, men aldrig bliver forklaret. Og selvfølgelig også forbudet mod ganske almindeligt, varmt, kærligt, smukt og sensuelt samvær, hvis det ikke lige foregår mellem en voksen mand og kvinde.

Et menneske

Jeg kan huske, at min dengang femårige lillesøster ELSKEDE at kysse sådan rigtig våde kys, hvor hun kørte tungen rundt i hele munden på den hun kyssede. Når hun skulle kysse godnat gik det nogenlunde for familien der hjemme at holde masken. For vi var jo så "progressive". Men hvis der var en ældre tante eller et hvilket som helst andet voksent menneske, der blev udsat for Christines kærlighedserklæring, blev de røde i hovederne af foragelse og indetrængt vrede.

I dag bruger Christine ikke tungen, når hun kysser godnat. Så jeg håber, at de gamle tanter har haft en bitter smag i munden, hvis de langt inde i en mørk krog af deres nypudsede og afstivede sind, har kunnet mærke et lille menneske, der synes, det var dejligt sådan at blive slasket til af en smuk og blød barnetunge.

Så der-for kære, røde, rare, progressive forældre, hvis I nogensinde vil gøre jer håb, om at få et menneskeligt og sandfærdigt forhold til jeres børn, så må I starte med jer selv. Smid al balasten fra jeres opvæksts trange mure overbord, og arbejd med jer selv og hinanden, dag og nat, til I sidst er i stand til at elske fuldkommen smukt og frit, og give denne visdom videre til jeres børn.

Tine Houmann

„DET ER IKKE EN FORSVARLIG

Vi er mange homoseksuelle pædagoger, som tit har problemer på forskellig måde i forbindelse med vores arbejde: vi er og må være meget utilfredse med de følelsesmæssige og seksuelle fordomme vi finder i undervisningsmaterialet og blandt mange kolleger

— eller vi er frustrerede over de moralske dobbeltholdninger, som vi møder blandt så mange progressive mennesker. Hvor mange af os har ikke følt os nødsaget til at spille en dobbeltrolle, skjule vores følelsesliv o.s.v. for at kunne være sikker på at blive ansat eller af frygt for at blive fyret, fordi vi er homoseksuelle?

Vi er mange bosser og lesbiske, som går rundt alene med disse problemer og frustrationer. I Thylejren 76 under bøsselejrens konsrolleseminar var vi ca. 25 pædagoger og socialarbejdere, der på denne baggrund ikke havde svært ved at finde sammen. Vi holdt vores første møde i Thy og har siden da modtes med 3-4 ugers mellemrum.

Ved at stå sammen kan vi anvende vores energi på en konstruktiv måde. I stedet for at lukke os inde med problemerne og frustrationerne og rette vores vrede mod tilfældige forhold uden at komme nogen vegne, forsøger vi på baggrund af hinandens erfaringer at analysere hvilke betingelser, det er, der skaber de utilfredsstillende forhold.

Vi vil ikke kæmpe imod enkeltpersoner, der — ligesom vi selv — ligger under for nogle bestemte, borgerlige normer, men derimod mod de forhold i det kapitalistiske samfund, der bliver bærere af nogle ensidige og stive roller — og dermed undertrykker deres eget og andres følelses- og seksualliv.

Når vi møder undertrykkelsen, er vi tilbøjelige til at sætte lighedstegn mellem undertrykkeren og undertrykkelsen. Det er forkert. Undertrykkeren (fx. den skoleleder, der mener, at homoseksuelle lærere er farlige for eleverne) er selv et offer for undertrykkelsen, ja vel selv det klareste eksempel på, at den finder sted. Når vi skal kæmpe målrettet imod den, gælder det om at afsløre dens væsen, at finde frem til de mekanismer, der virker undertrykkende. Derved ikke blot fratages det enkelte individ rollen som undertrykker, men det afsløres samtidig for det selv at det er undertrykt. Kun ved på denne måde sammen at afsløre muligheder og baggrunden for dem, kan vi opnå resultater på længere sigt, dvs. at ændre vilkårene ikke kun for os selv, men osse for mange andre.

Hvorledes vil vi da i gruppen konkret kæmpe imod undertrykkelsen?

Foreløbig har vi to arbejdsgrupper igang. En, som beskæftiger sig med folkeskolens seksualundervisning, og en, som undersøger ansættelsesforhold og procedurer omkring homoseksuelle pædagoger og socialarbejdere.

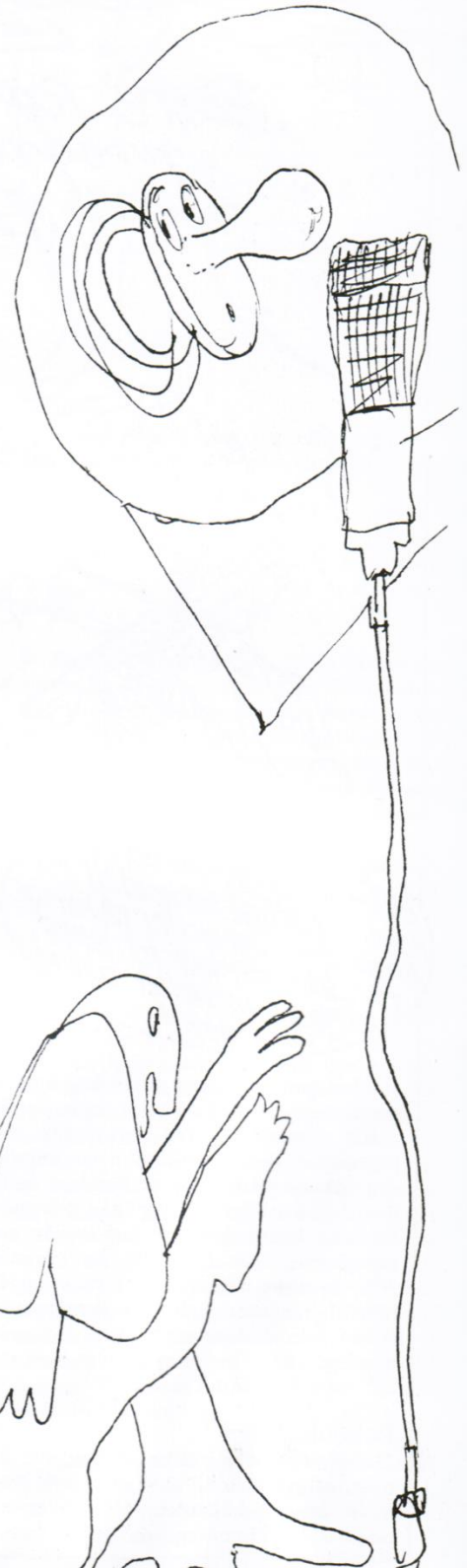
Seksualundervisningen og det eksisterende materiale

I den fornævnte arbejdsgruppe har vi læst loven, undervisningsvejledningen, bekendtgørelser og cirkulærer om seksualundervisningen i folkeskolen, og på visse områder finder vi loven rimelig, på andre områder synes vi, at den stiller for små krav eller giver muligheder for for lidt.

Vi har læst henved 40 bøger, der bruges i skolernes seksualundervisning. Flere af disse bøger lever efter vor mening slet ikke op til lovens krav. Men undervisning er jo ikke bare en bog. Det må være lærerens ansvar, at undervisningen bliver så bred og god som mulig. Men hvilke muligheder har læreren? Der er ingen enkelt bog, der dækker, hvad vi mener seksualundervisningen bør indeholde. Selv hvis man lader dem supplere hinanden vil indholdet være for dårligt og utilstrækkeligt.

Vi har taget undervisningsmaterialerne som udtryk for hele seksualundervisningen, og ud fra de mange bogtitler — set under eet — har vi konkluderet følgende:

En af grundene til den følelsesmæssige forarmning i dette land er efter vor mening seksualundervisningen, der stærkt fokuserer på forplantningen og, når det går højt, er genitalfikeret. Derved gør den i høj grad seksualitet til et spørgsmål om teknik — et spørgsmål den i øvrigt selv kun svarer dårligt og ofte bornert på. Seksualundervisningen "glemmer", at de børn, den henvender sig til, selv har et følelsesliv. Derved gør den sex og følelser til noget tabu-agtigt, omgærdet af frygt og usikkerhed.

MULIGT AT LAVE SEKSUAL UNDERVISNING."

Ud fra de eksisterende undervisningsmidler er det altså i dag ikke muligt at lave en forsvarlig seksualundervisning.

Derfor er vi gået i gang med at fremstille nyt materiale, hvor vi dels vil følge lovens ånd og bogstav og dermed selvfølgelig både opfylde dens minimumskrav og udnytte dens muligheder, og dels vil vi drage nytte af den viden, vi har fra Freud og Reich, og af de erfaringer, vi har fra de konspolitiske bevægelser.

Vi stiller følgende krav til seksualundervisningen og til det materiale, vi er i gang med at udarbejde:

1. Seksualitet må betragtes som en følelsesmæssig kommunikationsform med mange muligheder og med kulturelt betingede begrænsninger.
2. Der skal tages udgangspunkt i børnene selv.
3. Kønsrollemønstret skal diskuteres, og der skal også præsenteres andre familieforme og samfundsmønstre end dem man i forvejen kender.
4. Det må ikke hænge nogen af eleverne som afvigere, men normerne skal påpeges og diskuteres.
5. Forplantningen og formeringen skal ses i en større biologisk sammenhæng, men det skal påpeges, at mennesket ikke boller for at få børn, men sommetider kan få børn, hvis det boller.
6. Der skal ikke være "løftede pegefingre", men diskussionsoplæg og henvisninger for dem, der synes, de har brug for mere viden, indsigt, hjælp eller støtte.

Vi har lang vej endnu for arbejdet med bogen/bøgerne er færdigt og vi vil gerne have hjælp eller ideer fra interesserede:

Omkring ansættelse af homoseksuelle pædagoger

Den anden arbejdsgruppe ser på forhold omkring ansættelse af homoseksuelle pædagoger. Vi har i denne gruppe gennemgået resultaterne af en undersøgelse, som F-48 lavede i 1973 om samtlige danske skolekommissioners holdning til homofile lærere. Ved denne undersøgelse blev det konstateret, at nogle skolekommissioner direkte, andre indirekte ville diskriminere homoseksuelle lærere i ansættelsesforhold. Men mange skolekommissioner nægtede overhovedet at besvare spørgsmålene, og langt de fleste havde en meget valen holdning: de henholdt sig til de til enhver tid gældende bestemmelser. Kun få svarede positivt.

Vi vil forsøge at lave en ny spørgeskemaundersøgelse, hvor vi osse vil inddrage sociale og evt. andre ansættende myndigheds holdning til homoseksualitet.

Hensigten er at bruge denne undersøgelse til

- 1) at stille spørgsmålstejn ved de nævnte myndigheds praksis ved ansættelse af homoseksuelle personer,
 - 2) at afsløre den mere eller mindre tydelige diskrimination af bøsser og lesbiske på arbejdspladsen,
 - 3) at gøre pædagoger og socialarbejders fagforeninger bekendt med, at deres homoseksuelle medlemmer ofte diskrimineres.
- Derigennem vil vi påvirke fagforeningerne til åbent at beskæftige sig med denne problematik, og give aktiv støtte til homoseksuelle medlemmer, der har problemer i deres ansættelsesforhold og
- 4) at få ændret lov om diskrimination, så den udvides til osse at omfatte seksuel orientering, køn, alder og politisk undervisning.

Vi mener, at adskillelsen mellem arbejdsliv og privatliv, som eksisterer i et kapitalistisk samfund, må ophæves. Det er ikke kun i fritiden, vi skal henvises til at være mennesker med følelsesmæssige, seksuelle og andre behov. Osse i arbejdstiden skal vi have mulighed for at udfolde os som mennesker, og ikke bare fungere som arbejdsdyr. Dette kræver en holdningsændring, som må udspringe af en kritisk indsigt i de betingelser, vi arbejder under. Det er vigtigt, at vores undersøgelse kan bruges til sådant et formål.

Hvis du har nogle erfaringer med seksualundervisningen eller med din ansættelse, som du mener, vores gruppe kan bruge i sit arbejde, vil vi opfordre dig til at kontakte os og gerne gå ind i arbejdet. Vi har meget brug for hinandens erfaringer og støtte i den fælles kamp mod den undertrykkelse, vi hver især mærker.

Du kan kontakte os ved at skrive til:
Pædagoggruppen,
Postboks 1023,
1007 Kbh. K. •

Seksualundervisningen, der vil gøre seksualitet til et spørgsmål om at få børn, må glemme en række forhold, der har indflydelse på vores følelseliv og vores seksualitet. Gennem sine undladelser gør den sex til noget, der kun vedrører voksne, der allerede lever i et kærnefamilieforhold. Derved gør den dyd af afholdenhed, heterosex og kærnefamilie.

Den forplantningsorienterede undervisning må glemme homoseksualitet eller anbringe den i et appendix. Allerede her ved gør den homoseksualitet til noget unormalt og mindreværdigt, men den føjer gerne spot til skade ved at bruge overskriften: "afvigelser". Biseksualitet anbringes samme sted, hvis det da ikke helt glemmes. Derved undertrykkes visse sider af elevernes følelser, og man svigter helt de elever, der er homoseksuelle.

Seksualundervisningen sætter ikke seksualitet ind i en samfundsmæssig sammenhæng, og derved gør den kønslivets moral og etik til uforanderlige størrelser, som man ufrigt og uovervejnet må indordne sig under. (fodnote: Der findes dog en lille glædelig undtagelse, "Sex abd", der vil passe for aldersklassen 8-11 år).

Ny rådgivning i kvindehuset for kvinder der udsættes for vold

udsat for vold?

Vi er 20 kvinder i alderen 20-40 år, med stor faglig bredde, således at vi tilsammen dækker psykologiske, sociale, juridiske og medicinske områder. En af os har erfaring fra 1 års arbejde i Mariatjenesten. En anden er en af landets få kvindelige politibetjente, og hun har arbejdet med voldtægtsager igennem 6 år.

Adskillige i gruppen er selv blevet voldtaget.

Vi holder åbent *mandage* og *torsdage* fra kl. 19-21 for personlig kontakt. Fra 1. januar 1977 vil vi desuden holde åbent for telefonrådgivning hver aften fra kl. 19-21. Vores tlf. nr. bliver (01) 1474484. På længere sigt planlægger vi at gå ud og snakke forskellige steder for at være med til at nedbryde de myter og fordomme omkring voldtægt og kvinder i almindelighed, der eksisterer i vores samfund og i os selv.

Gruppens arbejde

Vores vigtigste arbejde vil være at snakke med de kvinder, der bliver voldtaget eller tævet. Dette er især vigtigt, når det drejer sig om voldtægts ofre. Voldtægt er nemlig en af de forbrydelser, der har været indhyllt i flest misforståelser. Myterne omkring voldtægt medfører, at voldtægts ofrene lider dobbelt. Først på grund af selve forbrydelsen og dernæst på grund af omgivelsernes bagatelliserende og undertiden skjult fordømmende reaktioner.

Derfor vil det være vigtigt, at der er et sted hvor kvinder, som er blevet voldtaget, ved at her vil de blive mødt med forståelse og solidaritet.

Såfremt kvinderne ønsker at anmelde forbrydelsen vil vi ledsage dem til hospitalet og politiet. Tilstedeværelsen af en anden kvinde skulle sikre, at politiet kun stiller relevante og nødvendige spørgsmål. Det er sådan i dag, at voldtægts ofre ofte bliver stillet intime og irrelevante spørgsmål som tidspunktet for deres seksuelle debut, og hvor tit de går på værtshus. Politiet bruger faktisk disse oplysninger til at bedømme kvindens troværdighed.

Voldtægtsforbrydelsen er formentlig den eneste forbrydelse, hvor ofret bliver behandlet som medskyldig i forbrydelsen. Hvis blot en kvinde har ytret nogle få ord med en mand på et værtshus, er hun faktisk retsløs, hvis manden senere voldtager hende. Og hvis en kvinde går med en mand hjem, må hun efter den almindelige opfattelse være forberedt på, at der kan ske lidt af hvert.

Hvis sagen kommer for domstolene, vil vi også støtte kvinden gennem hele retsagen. Kvinden er på flere punkter dårligt stillet i retten. Dels er hun under edansvar og under det krydsforhør, som den sigtede forsvarer foretager af hende, har hun

JOAN-SØSTRENE er en gruppe af kvinder, der den 4. oktober åbnede en rådgivning i Kvindehuset for at give oplysninger og støtte til kvinder der bliver voldtaget eller tævet.

som vidne ingen forsvarer at støtte sig til.

I 1974 anmeldtes herhjemme 287 voldtægtsforbrydelser. Kun 138 blev opklaret. Altså knapt halvdelen. Af disse 138 opklarede sager blev 54 henlagt på bevisets stilling, d.v.s. ca. 40%.

At en sag bliver henlagt vil sige, at statsadvokaten skønner, at der ikke er fundet beviser nok til at sagen kan gennemføres til fældende dom.

Ud af 287 anmeldelser kommer altså ca. 1/4 til doms.

Disse tal skal ses i sammenhæng med det faktum, amerikanske offerundersøgelser viser, at kun ca. hver 5. voldtægtsoverfald overhovedet bliver anmeldt.

Af alle voldtægtsforbrydelser falder der derfor kun dom i ca. 5% af tilfældene. Forenklet sagt må man regne med, at ud af 100 voldtægtsforbrydere slipper de 95 fri.

Kvinder, der kommer til os, fordi de får bank derhjemme, vil vi forsøge at hjælpe med at finde andre steder at bo, såfremt de ønsker at flytte.

Vi vil kunne fortælle kvinderne, hvor de kan lære feministisk selvforsvar. Videre vil vi forsøge at danne grupper bestående af voldtægts ofre og kvinder udsat for vold i det hele taget.

Meningen med disse samtalegrupper er, at kvinder sammen kan udveksle tanker og erfaringer og hverved opdate, at deres problemer ikke er individuelle, men almene. Ved at almen gøre problemerne kan de blive sat ind i en politisk sammenhæng, og kvinder vil derved være i stand til at se, at deres personlige problemer også hænger sammen med mekanismer uden for dem selv. Herved bliver det muligt at gøre noget ved disse problemer.

Den pågældende kvinde står ikke lænere alene og hendes problemer er ikke blot hendes personlige kvaler.

Voldtægt konfronterer en kvinde med hendes egen magtesløshed. Derfor er det vigtigt at forstå denne magtesløshed. Men det kræver, at vi gennemskuer myterne omkring voldtægt.

Kriminalstatistikken giver utvivlsomt et falsk billede af det faktiske antal voldtægtsforbrydelser.

Vi ved fra ovennævnte amerikanske undersøgelser, at de allerfleste kvinder slet ikke anmelder voldtægt. Voldtægts ofre føler sig brændemærket og ønsker

ikke at træde frem. Samtidig med at den voldtagne kvinde skammer sig over at være voldtaget, påtvinges hun også en følelse af medskyld over det, der er overgået hende. Ifølge voldtægtsmytologien bliver en pæn pige nemlig ikke voldtaget.

En af de myter, der er mest skadelig for kvinder, som er blevet voldtaget, er myten om, at det kun er kvinder med en "dårlig moral" eller kvinder "der selv har lagt op til det", som bliver voldtaget.

Det viser sig imidlertid, at alle slags kvinder i alle aldre bliver udsat for voldtægt. De fleste voldtægts ofre er ganske almindelige kvinder og ikke specielt letlevende kvinder, som mange forestiller sig det.

En anden myte er, at kvinden inderst inde ønsker at blive voldtaget. Megen litteratur støtter denne myte. I sin bog "The Politics of Rape" forsøger Diana Russel at gøre op med denne myte. Som et eksempel på myten nævner hun en kvinde, som, da hun kom hjem fra hospitalet efter en voldtægtsforbrydelse, blev mødt af sin mand, der smed hende om på sengen, idet han sagde: 'Hvis det var det, du ønskede, hvorfor kom du så ikke til mig?'

Den holdning at kvinder i virkelighe-

den kan lide at blive voldtaget kan gøre mange kvinder rasende, når man ved, at kvinder ofte er dybt fysisk og følelsesmæssigt skadet i årevis efter sådan et overfald. En dansk undersøgelse (Emma Vestergaard 1974), hvor 12 kvinder, der havde været udsat for voldtægt blev interviewet konkluderede, at 9 af kvinderne

frem bag en busk, og at man kan føle sig tryk inden for hjemmets 4 vægge.

Næsten halvdelen af alle registrerede overfald sker imidlertid i hjemmene, og 48% af voldsmændene er i forvejen kendt af ofret (M. Amir 1971). Voldtægtsforbryderne er i almindelighed ikke specielt seksuelt frustrerede. Undersøgelser viser, at 60% af alle gerningsmænd var gifte og mange af de resterende havde en fast veninde (M. Amir 1971).

Hvorfor kalder vi os Joan-søstrene?

Vi har taget navnet fra Joan Little, som vi opfatter som et symbol på kvindens kamp mod voldelig undertrykkelse.

Den sorte kvinde, Joan Little, afsone- de i North Carolina en fængselsstraf på 10 år for tyveri og hæleri. Hun var den eneste kvinde i fængslet. Hun var konstant overvåget af et TV-kamera, selv når hun klædte sig om og tog bad. Hvis hun prøvede at blænde kameraet ved at hænge et lagen op, blev lagenet taget fra hende. Hun var under lås og slå. Kun fangevogterne havde adgang til hendes celle.

Den 27. august 1974 blev den hvide fangevogter Clarence Aligood fundet dolt i et ihjel i Joan Little's celle. Joan Little var forsvundet. Fangevogteren var nogen fra bælttestedet og ned, bortset fra at han var iført sokker. Hans sko stod i gangen. I sin højre hånd holdt han en issyl (som ellers lå i hans skuffe). Der var blod i cellen og gangen. På hans krop fandt man sæd. Joan Little's tøj var spredt ud over hele cellen.

Efter en uge meldte Joan Little sig og indrømmede, at hun havde dræbt fangevogteren, men at det var i selvforsvar. Kort efter blev hun sigtet for overlagt mord. Hvis hun blev dømt ville hun få dødsstraf.

Det mest afgørende bevis — fangevogterens bukser — var væk. Måske frygtede man, at offentligheden skulle finde ud af, at skønt han var stukket i benene, var der ingen huller i hans bukser. Dette ville bevise, at Aligood havde taget bukserne af, inden han blev stukket af Joan Little.

I forbindelse med retssagen blev der sat en stor kampagne i gang til forsvar af Joan Little — dels fra de sorte organisationer og dels fra kvindebevægelsen. Retssagen sluttede derfor med, at Joan Little blev frikendt for mordet på fangevogteren.

Er denne gruppes arbejde en nyskabelse? Der har faktisk eksisteret lignende rådgivningscentre i mange større byer i USA gennem flere år. Der er også centre i London, Paris, Amsterdam og Rom.

Vi starter praktisk taget uden nogen økonomiske midler. I kan støtte os på giro 1289217 og/eller ved at købe vores plakat til kr. 8. Hvis hver basisgruppe f.ex. rekvirerede nogle plakater til op- hængning forskellige steder, ville I dels være med til at udbrede kendskabet til os og dels støtte os økonomisk i vores arbejde.

Søsterlige hilsen
JOAN-søstrene
Kvindehuset
Gothersgade 37

den selv vil. Denne myte er øjensynlig så stærk, at de fleste kvinder skal have oplevet en voldtægt på deres krop for at få myten afkræftet. Diana Russel interviewede 22 kvinder, der var blevet voldtaget. 20 af disse troede for forbrydelsen, at det var umuligt at voldtage en kvinde, der ikke selv ville.

Denne myte ser væk fra det faktum, at der i de fleste tilfælde af voldtægt er tale om grov fysisk vold eller grove trusler — ikke sjældent under anvendelse af våben. Når kvinden er ude af stand til at modsætte sig voldtægt er det, fordi hun har god grund til at frygte for sit liv. Det eneste nogenlunde sikre bevis på manglen- de samtykke er faktisk, hvis kvinden lader sig myrde eller i det mindste mishandle.

Ovennævnte myter vedrører ofrene, men der er også nogle myter om gernings- mændene.

En myte er, at voldtægt bliver begået af en mand, der har så stærke lyster, at han er ude af stand til at beherske dem, når han først er blevet ophidset. Det harmonerer dårligt med undersøgelser, der viser, at 58% af voldtægtsforbrydelserne var planlagt i forvejen.

En anden myte er, at voldtægtsforbry- dere er vildtfremmede, psykopatiske mænd, der med rullende øjne springer

havde været i forlænget chocktilstand med stor angst efter forbrydelsen og 4 havde fået en svær neurose.

Ganske vist udvikler den kvindelige kontrol ofte en vis masochisme hos kvinden, men de latente masochistiske ønsker har ingen som helst sammenhæng med den konkrete voldsforbrydelse. Asta Magni Lykkjen citerer i sin bog "Voldtækt", (Wris og Borges): "Selv om vi går med til at nogle kvinder kan fantasere om voldtægt eller smertefulde samlejer, findes der ikke nogen psykologiske beviser på og heller ikke nogen tvingende logisk grund til at der skulle være nogen årsags- sammenhæng mellem disse fantasier og kognitive forventninger og så ønsker om faktisk opførelse".

En tredje myte siger, at det er umuligt at gennemføre voldtægt, hvis ikke kvin-

Klub for kvinder
med alkoholproblemer

Vi er seks kvinder fra gruppen "Kvinder over 40" i kvindebevægelsen, der har startet en klub for kvinder med alkoholproblemer. Vi kalder os K-klubben og holder åbent hus een gang om ugen, på skift hos hinanden, samt et fællesmøde hver 14. dag, i et lejet lokale i Ungdomscentret, Suhmsgade 4. Derudover står vi til disposition telefonisk hver dag. Vores kontaktelefonnr. er: 01-462126.

Efter nytår, når det nye kvindehus åbner i Gothersgade 37, bliver vi en funktionsgruppe i huset, hvor vi tirsdag holder åbent hus og personlig konsultation. Om torsdagen formentlig een gang om måneden vil vi arrangere fællesmøde med oplæg til diskussioner, med forskellige ledere, læger, socialrådgivere m.v.

Vi har haft forbindelse med pressen: BT den 6/10 -76 og Aktuelt den 7/11, samt Københavns lokalradio.

Friske kræfter
og nyt mod

Klubben har nu fungeret i to måneder og efter det første rykind på 30 hjælpesøgende kvinder, arbejder vi nu fast med ca. en halv snes. D.v.s. at der falder mange fra og det er besværligt arbejde, at skrive, ringe og opfordre til at besøge vores møder eller bare holde kontakten ved lige pr. telefon.

Men vi håber på, at de muligheder, som det nye kvindehus vil give os, med flere lokalemuligheder og også samvær med andre kvinder i andre situationer og et afslappet miljø, vil kunne bøde på det store "mandefald".

Under alle omstændigheder glæder vi os til januar og prøver med friske kræfter og nyt mod, at fortsætte vores virke, som vi ser som en integreret del af den samlede kvindebevægelse, især de mange af vores kvinder samtidig søger et neutralt mødested og har behov for al den støtte og kontakt, de kan få.

K-klubben

Feministisk selvforsvar

Vi ser i dagens samfund desværre et stigende antal voldshandlinger, begået af mænd mod kvinder. Vi ved heldigvis, at viden om kropsbevægelse, om styrke og svaghed kan tjene et formål udover velbefindende ved fysisk aktivitet.

Vi lærer at forsvare os selv, at have tillid til vores styrke, så vi ikke behøver at være bange.

Hvis du har lyst til at deltage i et af disse kurser, skal du melde dig senest den 12. januar. Flere oplysninger (om undervisningssteder, pris, dage osv.) fås ved at sende navn, adresse evt. tlf. plus frankeret svarkuvert til:

Kvindehuset, Prinsessegade 7, 1422 Kbh. K.

Feministisk engelsk

For første gang tilbyder vi et kursus, hvor der skal læses kvindelitteratur på engelsk. Vores mål er dobbelt. For det første at undersøge kvindebevægelsen i de engelsktalende lande i forhold til bevægelsen i Danmark, og for det andet at forbedre vores mundtlige engelsk. Kurset er tilrettelagt for dem der har et middelmådt kendskab til engelsk og som er villige til at snakke, diskutere og læse på engelsk. Vi har begrænset vores grammatiske og skriftlige øvelser. Teksten vi bruger er Morgans: Sisterhood is Powerful.

Vi mødes hver torsdag fra 19,30 til 21.20 på Hillerødgade skole. Hvis du vil have flere oplysninger, så send navn, adresse evt. tlf. nr. plus frankeret svarkuvert til:

Kvindehuset, Prinsessegade 7, 1422 Kbh. K.

Kvindegymnastik

Vi kender alle følelsen af at have en sund krop og vigtigheden af at opretholde sundheden gennem fysisk aktivitet. Samtidig har vi alle oplevet glæden ved at føle vore kroppe bevæge sig på de måder vi holder af at bevæge den. Kvindegymnastik har mindst to aspekter, som vi prøver at få frem. For det første glæden ved at bevæge os på en måde vi sandsynligvis ikke har prøvet før, for det andet at sikre større kropslig sundhed.

En måde at gøre dette på er at forstå principperne for kroppens bevægelsesmuligheder (stærke og svage stillinger, balance) og lære at bruge og føle dens styrke. Denne form for fysisk aktivitet er altid blevet betragtet som en nødvendighed for mænd, men ikke for kvinder. Flere og flere kvinder begynder nu at forstå, at de har brug for denne viden om deres krop, — at den er værdifuld for dem.

Der findes i øjeblikket kun et sted i Danmark, hvor der undervises i kvindegymnastik udfra disse betragtninger. Vi har haft hold i to år, hvor der er blevet undervist 200 kvinder. Der er hold for alle kvinder og undervisningen begynder i september og januar. Der er blevet fremstillet en kort bog og plakater om vores hold, som forsøger at vise nogle aspekter ved kvindegymnastik.

Vores næste hold begynder i ugen omkring den 19. januar på følgende tider, dage og undervisningssteder:

TIRSDAG: 17-19 (for begyndere)
19-21
ONSDAG: 14-16
16-18
TORSDAG: 17-19
FREDAG: 17-19

Hvis du har lyst til at deltage i et af disse hold, skal du melde dig til senest den 12. januar. Flere informationer kan fås ved at sende navn, adresse og tlf. nr., plus en frankeret svarkuvert til:

The Physical Woman, Kvinde kursus, Kvindehuset, Prinsessegade 7, 1422 Kbh. K.

Tyskundervisning for kvinder

Tyskundervisning for kvinder gør det muligt at lære tysk på en anden måde. Vi lærer sproget, mens vi beskæftiger os med ting, der berører os som kvinder. Til formålet benytter vi litteratur, artikler, flyveblade, sange osv. fra den tyske kvindebevægelse. Derved kommer vores læse- og samtaleøvelser til at vedrøre vores egne erfaringer. Og samtidig lærer vi også noget om kvinder i et andet land. Altsammen i en meget mere afslappet atmosfære, fordi vi er blandt kvinder, blandt vore egne.

Disse kurser henvender sig til kvinder med elementært kendskab til tysk. Men der er også planlagt kursus for begyndere . . . Kontakt os!

TYSKUNDERVISNING FOR KVINDER — Kvindekursus: Demi c/o Clarke, Sofievej 15 A, 2900 Hellerup, tlf. HE 110219.

Kurserne omfatter 12 dobbelttimer og koster 80 kr. pr. kursus.

Hver mandag klokken 18 i Kvindehuset, Prinsessegade 7, 1422 K.

Katalog ark fra Mande udstillingen

Jens:

Min far hjalp mig altid med at læse lektier som barn, og som regel foregik det på en trappe foran vores hus. Jeg sad mellem hans ben og han rippede mig forsigtigt i øret med sine læber imens. Jeg kan tydeligt huske at jeg syntes det var rart og at det på et tidspunkt holdt op.

Som voksen har jeg spurgt ham, om han kunne erindre det, og det kunne han godt. Han kunne også huske hvorfor han stoppede med det. Det var fordi min mor havde sagt hun ikke brød sig om sådan noget grisseri.

Brevkasse

Efter en langsommelig kur for gonorre og med venlig hilsen til AA-kommunepraksis vil jeg foreslå, at vi sørger for at blive testet for kønssygdomme.

Sagen er den, at det som pige kan være svært at finde ud af, om man har gonorre — jeg selv fik det kun konstateret, fordi jeg gik til læge p.g.r. af andet ubehag. Men derfor er det muligt at sprede det til en masse andre. Jeg mener, det er rigtigt og dejligt at bolle med dem, jeg har lyst til, og som har lyst til mig uden at tage hensyn til gængse moralprincipper, og da det som regel er folk med samme indstilling, jeg boller med, kan kæden af smittede folk blive stor, inden det bliver opdaget.

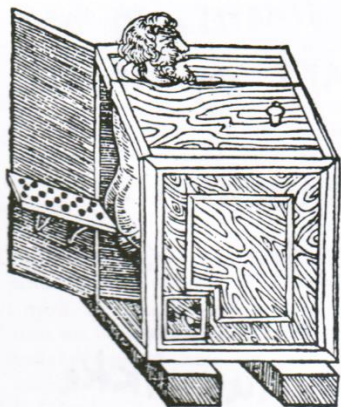
Men hvis vi er mange, der går til læge uden at være smittet, og derefter prøver at få andre til at gøre det samme, før vi boller, så vil vi i løbet af kort tid have skabt en sikker kreds, der bliver større og større.

Derfor fat sygesikringsbeviset og gå til din læge, før det er os, der har lyst til at bolle med hinanden.

lis

To stik fra middelalderen. Sydekassen blev brugt til at »drive onde safter« ud f.eks. syfilis.

Bogliste

Sexologi. Preben Hertoft.

En grundig og inspirerende lærebog i sexologi for medicinere. Der er spændende nytænkning, enormt erfaringsmateriale og vidtspændt viden, alt sammen noget der gør denne bog vigtig også for ikke-medicinere.

Mænd kan ikke voldtages. Märta Tikkanne. Et tankevækkende opgør med mandsfundets syn på voldtægt.

Mandens sidste nat, af Carsten Nagel, Rhodos. Om manderollen. Nagels første bog handlede mest om bøsser, her går han lidt dybere i problematikken om manden som undertrykker og samtidig uundværlig for kvinden — og andre mænd. Han gør op med "manddommen" og mener, at manden må slås med sig selv hvis han vil genvinde nogle af sine oprindelige behov, f.eks. evnen til at elske.

LESBISKE — fra isolation til bevægelse. Pjece der fås (kun) i Kvindehuset, kr. 6. Debatoplæg, private erfaringer, digte.

Bogen om sterilisation, af Torben Bagge og Ingelise Melhede. Rhodos. Meget grundig redegørelse for sterilisation — og spændende som læsestof fordi der er så mange personlige (kropslige) overvejelser, fra meget forskellige mennesker.

Den "lille forskel" og dens store følger. Alice Schwarzer. Fremad. Til trods for at det er en kendt ide: samtaler med kvinder om seksualitet — er det en usædvanlig fin og vigtig bog. Der er mange nye synspunkter — bl.a. fremgår det at samtlige de interviewede kvinder får deres første orgasme sammen med en "genert" type mand, og at de føler sig lammede, når de er sammen med meget virile mænd. Den peger også på en anden ting: de kvinder, der selv tjener penge, om det så bare er ved rengøringsjob — tør kræve mere af deres mænd, lader sig ikke byde så meget, heller ikke seksuelt. De enkelte kvinders isolation, barndomsbeskrivelser og uvidenhed om andre kvinders situation er meget aktuel her i Danmark, selvom bogen er lavet i Tyskland.

Dagbog 1931-34. Anais Nin. Lindhardt & Ringhof 98 kr. Det første store og virkelige dybtgående dokument om kvindens indre verden, mere personligt end "Det tredje køn", mere spændende end en krimi, mere psykologisk ægte end Freud!

Under en glasklokke. Anais Nin. Hønsetryk. 39.50. Novellesamling fra førkrigstidens Paris. Nins trofasthed mod sit udgangspunkt som kvinde, hendes fastholden af, at mennesket først må organisere sin egen indre forvirring før det kan handle forsvarligt politisk, hendes livskraft gør novellerne vedkommende og kvindesaglige. Det sætter dem i relief at de er skrevet for over fyrrer år siden og stadig er dagsaktuelle, ligesom dagbogen, — og udgivet på et kvindeforlag.

"Børnemarked", en kritisk bog om børnemedier og -miljøer, Borgen 75,-

I det danske samfundssystem er der ikke brug for børn, før de repræsenterer en værdi på arbejdsmarkedet: Når de kan træde til som frisk arbejdskraft til erstatning af den brugte og nedslidte. Men en vigtig rolle har børn i den kapitalistiske omsætning, nemlig forbrugersens.

Politica. Vigtigt tidsskrift med kvindeforskning.

At få et barn & Mand, far. Anette Johansen og Jørgen Johansen. To gode bøger om graviditet, fødsel, familie, far/barn relationer.

PROSTITUTION

en åbenhjertig samtale KATE MILLETT

FORLAGET HØNSETRYK

Prostitution. Kate Millett: en samtale mellem forfatteren af seksualpolitik, en kvindelig jurist og to prostituerede i New York i forbindelse med konferencen om prostitution i 1972. 58,50 kr.

Den daglige voldtægt. Hugo Hørlyck Karlsen, Rhodos.

En sine steder bidende og følsom bog om børnene i en verden, der er kold og uforståelig. Bogen analyserer både manden, barnet og kvindens vilkår i det industrielle klassesamfund. Blandt de mange små og store mosaiksten er der fine lysende perler af indlevelse og forståelse.

Kvinder og klassekamp. Røde tekster, nr. 8.

Hug! nr. 12. Temanummer om angst, med artikler om katastrofefilm, Angsten under kapitalismen, Om modsætninger i kvindebevægelsen, Om bøssekampen, etc.

Eline Bessers læretid. Jytte Borberg, Gyldendal.

Beskriver en ung tjenestepiges udvikling. Eline får gennem tæt samvær med husets køns- og klassebevidste kokkepige sat en masse ting på plads.

Al den løgn om kvinders svaghed. Vibeke Vasbo, Tiderne Skifter 50,00 kr.

Dagbog der fortæller os, hvordan det er at være kvindelig kranforer, om kærlighed mellem kvinder, at være bosat i et fremmed land, og om vigtigheden af at kvinder organiserer sig.

Kvindemyter. Eva Adolfsen, Hans Reitzel, 58,50 kr.

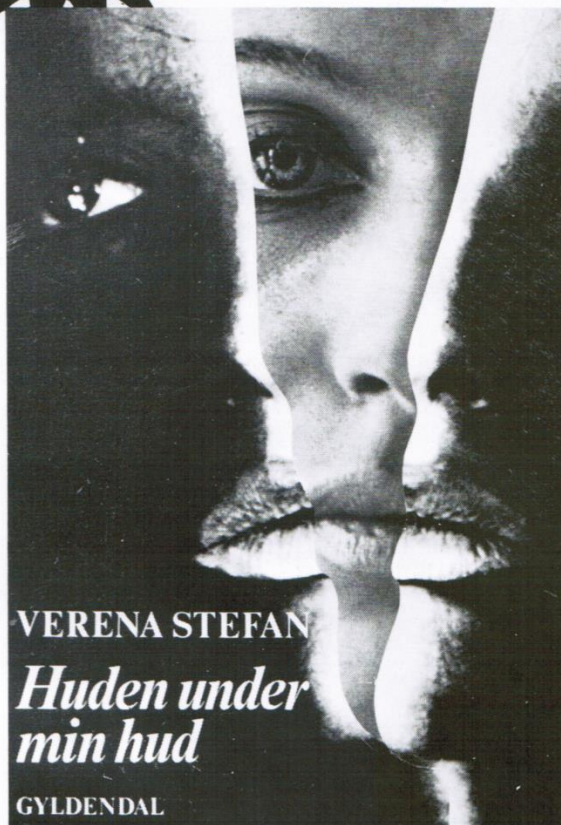
Kvinden i produktionen og familien, i psykologiske teorier og terapeutisk praksis, i drømme og frigørelseskamp. Mod vor vilje. Susan Brownmiller, Samleren 49,50 kr.

Amerikansk feminist om voldtægt, ikke som sygdomsfænomen, men som følge af vores kulturs samfunds- og kønsrollemønstre.

Voldtægt. Asta Magni Lykkjen, Tiderne Skifter 32,00 kr.

Voldtægtsager og juraen omkring dem.

Anmeldelser

"Huden under min hud".

"Mens jeg skrev denne bog, hvis indhold stadig er tiltrængt her i landet, kom jeg ord for ord galt af sted med det eksisterende sprog", skriver Verena Stefan i indledningen til sin bog,

og det er i virkeligheden det vigtigste tema i bogen: hendes afvisning af færdiglavede løsninger (sætninger) — hendes uvilje til at overtage værktøj, der allerede er slidt skævt af mænd, før hun overtager det. Sproget i bogen er fortættet, går nogen steder over i digte, er nyskabende i sig selv.

Historien er enkel: Verena frigør sig fra forholdet til sin (venstreorienterede, humanistiske) ven, ser tilbage på sine forhold til mænd og flytter i kvindekollektiv. Efter kvindekollektivet går hun forsigtigt, skridt for skridt, og kun når hun føler, hun går på sin egen vej: "I mellemtiden var jeg ved at flytte, jeg ville ta' mine sko ud af sporet ved siden af ham. Da jeg mærkede, at de var vokset fast, smuttede jeg ud og gik videre på bare fødder. Samuel blev længe stående ved siden af de tomme sko. Han kunne ikke begribe, hvor jeg havde vendt mit ansigt hen".

Sammen med en veninde lader hun seksualiteten stå i et hjørne og begynder at lære sig selv at kende.

"For et par år siden begyndte ekspeditionen med Fenna at antage genkendelige former, kort før jeg tog til Amerika. Vi kom ud i egne af menneskelig tiltrækning, som hidtil havde ligget brak. Idet vi var bristet uden først at ha været forelskede, bevægede vi os kantet rundt om hinanden. I lang tid var vi ikke udrustet med andet end vores viden om, at vi ville ha' noget med hinanden at gøre — men selv det at tale måtte vi lære. Vi var på een

gang hjælpeløse og taknemmelige i det tomme, udforskede rum".

Mere end nogen anden bog jeg har læst, står perspektiverne klart ved en kvindeskultur, en ny kultur — og hvor kropslige vores grundlæggende erfaringer er.

"Min krop er kropslig. Der er ingen steder på min krop, som svarer til disse kropslige og brutale betegnelser. Klitoris har ikke noget at gøre med det sted på min krop, som hedder klitoris. For at finde et andet ord for det, må jeg leve anderledes i endnu længere tid end dengang, hvor jeg troede, at jeg stadig kunne forbinde noget med klitoris".

Verena Stefan har ingen patentløsninger, ender med at trække konturerne af samfundet omkring sig og indeni sig op.

"Jeg kan stadig ikke finde ud af forholde mig til os, siger Fenna i vores sidste samtale før jeg tog til Amerika. — Jeg kan ikke få os indbygget i mit liv".

"Cloe bærer lapper af sine gamle huder med sig rundt. Hun går farvestrålende og fnisende gennem gaderne. I spillet mellem lys og skygge changerer hudforskellene af og til. Den blide kompromisvillige hud, vær-dog-ikke-så-mimose-agtig-huden, jeg-udstråler-ro-huden, den sanselige nysgerrige hud, jeg-vil-erkende-det-hele-huden.

Hvem kan aflæse broget hud?

Cloe bevæger læberne. Jeg er mennesket i mit liv. Folk vender sig om efter hende. Tænk at selv unge kvinder går og snakker med sig selv på gaden nu om dage!"

Bente Clod

